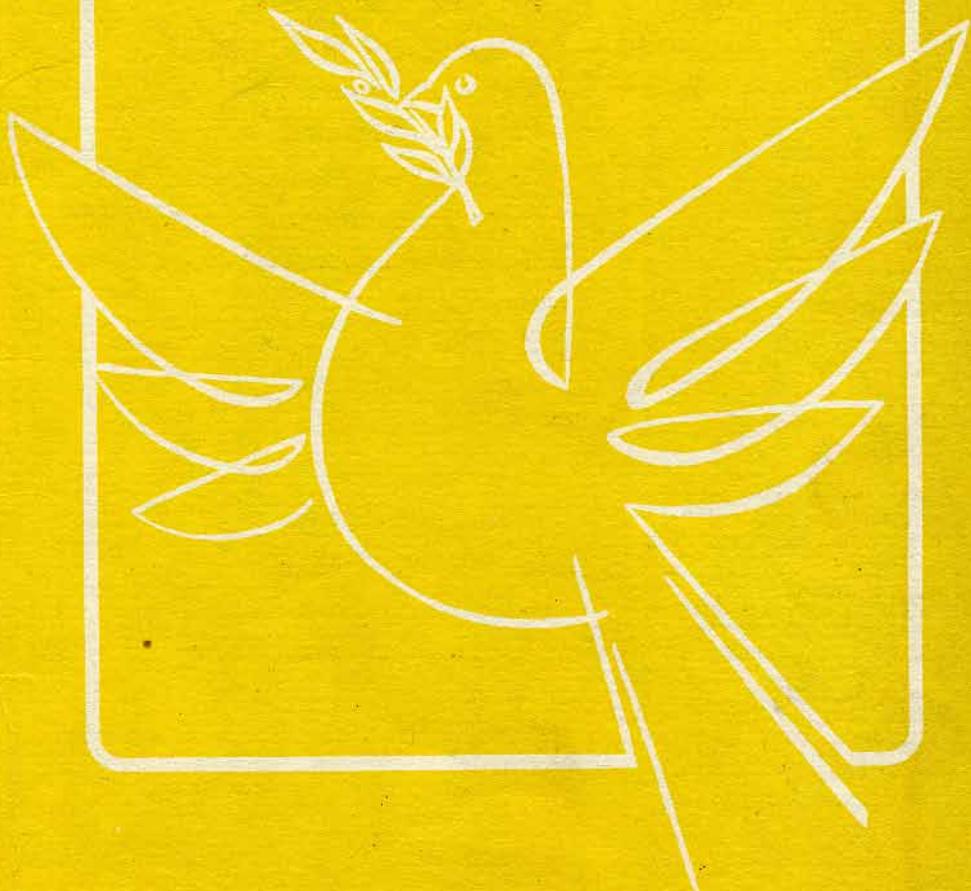

БЛАГОВІСТЬ

2⁺94

Християнський
журнал
Союзу ХВЄП
України

Не будь духом тихим
капливий на гнів,
ба гнів ховається
в серіях нерозумних.

Не кажи: «Чого це раніше
було краще, ніж нині?»
бо не від мудрості
ти питавши про це.

Добре, коли мудрість
та ще й з багатством,
а прибуток —

коли сонечко бачить,
бо в тіні мудрості,
наче в тіні срібла,
та користь пізнання у тому,
що мудрість життя зберігає
володареві її.

Дивися, як діє Господі!
Бо хто може зробити те

рівним,

що Він покрив?

За доброго дна —
користайся з добра,
у дні лихоліття міркуй
одне і друге чини в Бога на те,
аби не знайшлося інчого
супроти Нього в людинах.

При передrukуванні
матеріалів
посилання на
«Благовісники»
є обов'язкове.

Редакція застерігає
за собою право
скорочувати
статті та коментарі

Редакція не заявляє
подібні думки автора

Благовіщення

Часопис Союзу
Християн Віри
Євангельської України

№2-1994

ВИДАВНИЧА РАДА:

Мельник М.А.
Папроцький Ф.Г.

**ГОЛОВНИЙ
РЕДАКТОР:**

Віктор Котовський

Адреса редакції:
252115, м. Київ,
вул. Онисковича 3

Телефон:
(044) 444-25-80

Свідоцтво про
реєстрацію
серія КП №697 від 24
травня 1992 року.

Видається з 1992 (№8)

Зміст

ВАЛЕРІЙ РЕШЕТИНСЬКИЙ	
Сучасний погляд на церкву	3
ДОНАЛЬД ДЖІ	
Радість	6
Любов людська і любов Божа	9
ДЖІМ ГАРДІ	
Бізнес для Христа	15
АНАТОЛІЙ ГУК	
Нічне молитовне служіння	18
Читаю душу мов книгу	21
РОЗА КУРБАНОВА	
Лине все до неба	26
Ісус у моєму житті	31
MIKIAKI ТА ХІЛЬДЕГАРД ХОРІ	
В нашій сім'ї — незлагода	36
ВІКТОР БЕЛИХ	
Що може й чого не може їсти християнин	38
ЙОГАНЕС ТОРВАЛЬДСЕН	
Ворота для моря	42
ЕМІЛЬ КРЕМЕР	
Під маскою сучасної науки	44
Кроки до Бога живого	48
Хроніка союзного життя	51

ЗВЕРНЕННЯ

ДО ЦЕРКОВ ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ-П'ЯТИДЕСЯТНИКІВ УКРАЇНИ

«...воля Божа, освячення наше...»
(1 Сол. 4:3)

УЛЮБЛЕНІ В ГОСПОДІ БРАТИ ТА СЕСТРИ!

З радістю в серці повідомляємо вам, що 19-21 квітня 1994 року проходив IV з'їзд нашого братства. Дякуємо за молитовну підтримку роботи з'їзду.

З'їзд просить вас, улюблени брати та сестри:

- Зберігати себе в чистоті та святості для нашого духовного зросту, ревнуючи про духовні дари та плоди Духу Святого;
- Продовжувати нести Благу Вістку нашему народу.
- Запроваджувати в життя народу Божого необхідні програми біблійної освіти;
- Виховувати молодь та дітей в наших церквах згідно здоров'ї євангельської науки та активізувати їх для праці в церквах нашого братства;
- Сприяти впровадженню активної праці сестер у житті Церкви.
- З'їзд пропонує церквам практикувати пожертву-вання через десятину.

IV З'їзд ХВЄП України бажає рясних Божих благословінь усім церквам нашого братства, висловлює побажання, пильнуючи, зберігати єдність духу в союзі миру, чекаючи блаженої надії з'явлення Господа нашого Ісуса Христа для вічного життя.

В останні п'ять-шість років ми помітили, що Дух Святий вживає нових заходів у побудові Христової Церкви. Праця Його просувається у двох напрямках. По-перше, змінюються організаційні структури Церкви, по-друге, оновлюються її духовні засади. Ці два основні напрямки переплітаючись, здійснюють взаємовживлення та збагачення один одного. Всім нам, духовним працівникам, необхідно зрозуміти, як Дух Святий скеровує роботу на даному відтинку історичного часу. На кожному етапі свого історичного розвитку Церква мала певні особливості, визначені Духом Святым у відповідності до Божого плану. Нерозуміння цілей Божих у даний момент може привести до різного роду загострень та непорозумінь, до виникнення такої ситуації, що трудівники Божі стануть гальмом у здійсненні волі Божої.

Хотілося б детальніше розглянути вищезгадані два напрямки діяльності Духа Святого.

ЗМІНИ В ОРГАНІЗАЦІЙНІЙ СТРУКТУРІ ЦЕРКВИ.

Організаційна структура громади повинна відповідати тій меті, яку ставить перед собою Церква у своєму труді. Для досягнення цієї мети мають бути створені певні організаційні одиниці. Робота з наркоманами, студентською молоддю, різними етнічними групами, в'язнями і тому подібне потребує особливого підходу та певної спеціальної підготовки. Якщо раніше євангелізаційні заходи мали переважно інформативно-закличний характер, то тепер кожна така кампанія являє собою цілу низку спеціальних заходів, які мають на меті

СУЧАСНИЙ ПОГЛЯД НА ЦЕРКВУ

Церква є Тіло Христове.
Воно живе, воно росте
і розвивається.

не лише ознайомити людей з основами євангельського віровчення, але й допомогти їм досягнути необхідних духовних висот. Щоб людина не тільки покаялась та прийняла водне хрещення, а й правдиво народилася згори й стала повноцінним членом Церкви. Для роботи з різними прошарками населення потрібні фахівці, і Церква повинна їх мати. Раніше девіз був такий: «Ідіть до нас усі!» Тепер він змінився й звучить так: «Ми йдемо до всіх!» У цій формулі якнайліпше здійснюється принцип, закладений ап. Павлом: «Для всіх я став усім, щоб спасти хоча б декотрих» (1 Кор. 9:22).

Зазнають змін і самі методи євангельської праці. У багатьох випадках вони носять характер індивідуального спілкування. Особливо це важливо у роботі з молоддю. Принцип ап. Павла: «Хто знемагає, з ким би я не знемагав? Хто спокушається, за кого б я не палав?» (2Кор. 11:29) є нині одним з найактуальніших. Зустрічі, конференції, семінари, фестивалі і т.п. — без цих речей неможливо уявити собі повноцінне життя молоді у громаді. Відповідні до віку духовні потреби мусять бути задовільнені саме у Церкві. Люди триматимуться своєї громади, тим самим зміцнюючи її і збагачуючи. Не буде потреби їм шукати чогось на стороні.

Важливою ланкою нашої діяльності є благодійна праця. Іdealні для бідних та похилих віком, консультаційні пункти для допомоги хворим на алкоголізм та наркоманію, для одержимих демонськими силами, організація догляду за хворими-спінальніками, що прикуті до ліжка і багато іншого.

Нині спостерігаємо масовий прихід новонавернених. Церква мусить мати відповідні підрозділи, групи для того, щоб духовні «немовлята» могли швидко зростати, отримуючи повноцінну духовну страву та необхідне лікування характерних для цього віку духовних захворювань. Виправдовує себе робота в територіальних та домашніх групах. Завдяки наявності й активності таких груп маємо досить помітне кількісне та якісне зростання громади. Саме в таких групах, де всі добре знають один одного, де людей об'єднує Божа любов, повною мірою втілюються глибокі євангельські принципи: «Носіть тягарі один одного», «У потребах святих беріть участь», «Будьте братолюбні один до одного з ніжністю» та інші. Саме тут люди можуть якнайповніше реалізувати своє бажання піклуватися про свого близького, оберігати один одного, одним словом, тут найбільшою мірою християнська любов знаходить своє практичне здійснення. Тут найефективніше можна розподіляти й матеріальну допомогу.

Структура Церкви мусить бути відповідною до Святого Письма. В ній повинні знаходити своє втілення здорові теократичні та демократичні засади: повна підпорядкованість Церкви Духові Святої і постійно зростаюча залежність її від Нього — з одного боку, причетність кожного члена Церкви до церковних справ — з другого. У громаді не

повинно бути жодного прихожанина, а лише активні та живі члени Тіла Христового.

У великий мірі відповідальність за це лежить на керівництві Церкви. Пастор не владарює над паствою, не жене її кудись, а дає «вівцям» приклад, ідучи попереду, служить кожному як найменший: хвору «вівцю» вилікує, поранену — перев'яже, заблокалу — знайде й поверне в отару. Лише за цих умов ми можемо досягти єдності, взаєморозуміння, мати постійне церковне спілкування, носити тягарі один одного. Нехай кожна душа розквітне в Церкві, нехай навіть маленькі здобутки людини на шляху Христа стануть надбанням усієї громади. Людина повинна повірити Церкві — це я називаю духовною теократією й демократією.

ДУХОВНЕ ОНОВЛЕННЯ

Це оновлення відбувається передусім через глибоке проникнення у світло Слова Божого, щоб Церква могла здійснювати всі обітниці, які дає Господь у Слові Своєму, щоб вона дивилася на ці обітниці, як на реальну силу. Жити не за традиціями, не по заповітах предків, хоча звідти треба взяти все найкраще, а лише по Слову Божому. Такому оновленню підлягає наше сприймання цих євангельських істин. Насамперед християни повинні взнати правду про себе, про Божу благодать. Вони повинні чітко уяснити свої вихідні духовні позиції: Христос є в них чи немає, чи вони в Ньому, чи поза Його межами? Як увійти в Христа, як зодягнутися в Нього, як поклонятися Йому? Інколи складається враження, що людина в дусі своєму ходить навколо гори Сейр (5М. 2:1) по колу, не маючи жодної мети. Після 20-30 років перебування в

церкві вона мало з'знає навіть про своє власне спасіння. Думаю, це дуже влаштовує диявола.

Ще й досі ми спостерігаємо дивні явища: такі речі, скажімо, як хрещення Духом Святым чи помазання Духом Святым розуміються по-своєму в кожній громаді. Скільки церквів, стільки і вчені. Нерідко це приносить велими негативні наслідки, підриває авторитет усього п'ятидесятницького руху.

Саме життя підказує, що наразі ми повинні пильно передивитися всі наші духовні доктрини. В церкві нема єдності в питаннях спасіння, покаяння, сповідання, освячення. Начатки вчення про хрещення, покладання рук, хрещення Духом Святым, дію дарів Духу Святого, виховання й використання духовних сосудів у церкві не є до кінця розроблені й визначені. Багато чого в нашему підході до дій демонічних сил, до розуміння духовних авторитетів мусить бути усвідомлено по-новому. Внаслідок такого переусвідомлення Дух Святий буде звільнений для Його дії в Церкві та людині.

Духовна доктрина мусить взяти напрямок на віддання віруючими себе Господеві. Сучасна Церква повинна бути місіонерською. Не чекати, коли прийдуть брати з-за кордону й нададуть нам допомогу, у них теж гроші з неба непадають, а самим нести матеріальне служіння так, як того хоче від нас Ісус. «Блаженніше давати, ніж брати» (Дії 20:35). Якщо церква не навчила віддавати, вона завжди буде кволою й хворобливою, вона ніколи не матиме повноцінного духовного життя. Це є найголовніша підстава для благословіння як Церкви, так і всієї нації. Деякі наші громади в цій своїй важливій функції зовсім атрофувались, вони дуже звички

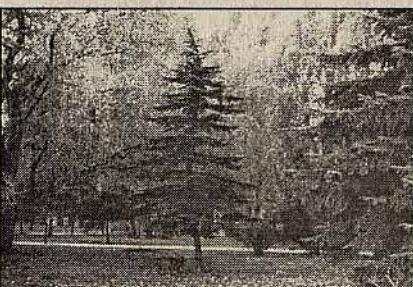
брати в тих, хто їм зовсім не зобов'язаний давати, і дуже ображаються, коли трапляється, що чогось не дадуть, або дадуть мало.

При правильному підході Церква буде активно зростати сама і буде творити нові церковні громади. Нормальним явищем є, коли через півтора-два роки після заснування місцева церква вже висилає своїх місіонерів у навколишній світ.

Важливою ланкою нашої праці є підготовка церковних лідерів і безперервне біблійне навчання. Повинні значно зрости вимоги до кожного проповідника. Нехай із кафедр звучить проповідь чистого Слова Божого у Дусі Святому. Це основа. Дбати не лише про миттєвий ефект своєї праці, а про речі глибинні: як зробити християнина сильним, духовно озброєним, як дати йому твердий ґрунт для освячення, євангельський вишкіл для духовної боротьби і так далі.

Церква останнього часу повинна підняти на всю висоту свої духовні знамена, стати грізною для диявола і світлою мов сонце для людей. Бог дає ще деякий час Церкві у всьому світі, щоби повністю зодягнутися в'правду Божу перед останнім вирішальним боєм, перед останнім днем темряви.

**Валерій Решетинський,
пастор церкви «Християнська
Надія», Київ**

Радість то є один із найбільш привабливих плодів духу і весь світ жадає її. Душевна людина прагне до неї, намагається отримати її за будь-яку ціну, для цього наживає собі багатство, сподіваючись таким чином досягти омріянного. Але саме тут найчастіше вона наштовхується на розчарування: «Тоді я глянув на всі діла, що руки мої вчиняли, і на той труд, що ним я трудився; і ось:

го, що є приємне для людини. Сусіда мій був надзвичайно здивований, коли дізнався, що відмовившись від деяких сумнівних насолод, я отримую натомість набагато більше радощів та задоволень. Це досить звичайна і сумна історія, коли навіть християни не знаходять радості у своєму релігійному досвіді й деколи змушені шукати її поза межами віри. Вони шукають розради в різних

Радість

Дональд Джі
теологія

геть усе марнота й гонитва за вітром, і ніякої користі під сонцем» (Екл. 2:11).

Природна радість є найпримхливіша з усіх людських утіх, бо вона скроминуча, непостійна, легко втрачається і швидко тъмяніє.

БЕЗРАДІСНІ ХРИСТИЯНИ

Віра має бути чимось радісним, в той час, як для переважної більшості християн вона є лише обов'язком і до того ж нелегким. Одного разу автора цих рядків спитав сусіда по каюті під час подорожі на кораблі: «Мабуть, багато від чого ви відмовились заради своєї релігії?» Релігія, вочевидь, уявлялась йому чимось подібним до збірника заборон усво-

релігійних спілках та об'єднаннях, рятуються такою поверховою втіхою, яка не є плодом духу.

Може статись, що піднесення, спричинене загальною релігійною атмосферою, швидко мине і людина буде розчарована. Як результат, може скластися враження, що у цьому світі взагалі не існує справжньої радості.

Такі наслідки спіткають тих людей, чиє серце є ґрунтом кам'янистим, що не дає змоги Слову Божому пустити там своє коріння (Мт. 13:20-21). Радість їх поверхова і це є жорсткий обман, коли люди плутають її з радістю, що виходить із глибинних джерел спасіння (Іс. 12:3).

РАДІСТЬ СПАСІННЯ

«Бо царство Боже не їжа і не пиття, а праведність, і мир, і радість у Дусі Святім» (Рим. 14:17). Задоволення, яке нам приносить Дух Святий, завжди глибоке, хоча спочатку воно схоже на легкий вітерець, що на перших порах торкається нас ніби іззовні. Потім він розгойдує в середині нас хвилі дивовижних почуттів та переживань. Після того, як ми отримаємо Духа Святого у всій повноті, радість та стає водограєм вічного блаженства. Щоправда, шлях до нього інколи проходить через великих страждання. Дух Святий звинувачує людину в її гріхах (Ін. 16:8), проте після каяття радість стає ще більш солодкою й надійною.

РАДІСТЬ У СПАСІННІ

Коли людина усвідомлює своє спасіння у Христі, то перше її переживання є переживання чистої радості. Далі до неї приєднується радість звільнення від злигоднів, нерішучості та страху. Подібну втіху мали учні в Самарії (Дії 8:8), ефіопляни (Дії 8:39), тюремний охоронець у Філіпах (Дії 16:34). Дух Христа, поселяючись у серці, приносить разом із життям згори і велике, всеохоплююче тріумфування.

РАДІСТЬ У ХРИСТИ

Одна із найславніших дій Святого Духу, це брати Христові і сповіщати про взяте нами (Ін. 16:14,

15), постійно розкриваючи душі нашій все більшу й більшу славу Христа. Завдяки цьому християнин починає знаходити невимовну насолоду у своїй душі, отримує впевненість у тому, що він перебуває з Ним навіки (Пс. 15:1). «Котрого не бачивши, любите, і в Котрого віруєте, хоч донині не бачили, і радісте радістю невимовною і преславною».

Невичерпним джерелом християнського захоплення є Христос, і тому Дух Святий ряснно надихає проповіді, які приносять хвалу Йому й псалми, що прославляють Його, а також молитви тих, хто жадає Його появи.

Всі джерела радості пересихають, але Ісус — ніколи (Ав. 3).

РАДІСТЬ У ЗЛИГОДНЯХ

Чудовим є те, що християни дають настанови радіти в Господеві, і цього легко можна досягти. У той час, як усі природні радості стираються, в душі віруючого настає те захоплююче протиріччя надприродного життя в Дусі, про яке ап. Павло каже: «Нас засмучують, а ми завжди радіємо; ми бідні, але багатьох збагачуємо; ми нічого не маємо, але всім володіємо» (2Кор. 6:10). Цей стан радості не лише дивує світ, але й дратує його. Радість християнської церкви у стражданнях, які вона зносила протягом віків, відома й гідна подиву (Дії. 5:41). Павло та Сила, котрі співали, перебуваючи у в'язниці, це лише перші святі в нескінченому ланцюзі

святих церкви. Слово Боже стверджує, що велика радість є тісно пов'язана з повнотою Духа (Дії. 13:52) і в цьому полягає Божественна таємниця духовної насолоди, що живиться Духом Святым.

РАДІСТЬ ХРИСТОВА

Христос молився за своїх послідовників, аби вони «мали в собі радість Мою досконалу» (Ін. 17:13). Ці слова Христа говорять нам, що для віруючої людини можливо є більша радість, ніж радість його особиста, що її дає усвідомлення спасіння. Для віруючого є можливою участь у Божественній радості Христа. Мова йде про те почуття, яке є правдивим плодом духу. Дух же виступає, як носій істинного Христа для віруючого, який живиться перебуванням у Ньому.

Цю радість Христа ми можемо частково пізнавати у своїх переживаннях. Вивчення Слова Божого відкриє нам найголовніші складові частини радості Христової.

A. Радість Христа ув Отці.

У Євангелії є чудове місце, де мовиться про Ісуса, що радів духом тої славної любові й мудрості Отця, які Він виявив у Божественному плані через відкриття найзначніших духовних істин немовлятам (Лк. 10:2). Це місце слугує нам чудовим прикладом обопільної радості Отця в Сині і Сина у Вітці.

Про їх стосунки говорить нам усе Писання, починаючи від того чудово-

го ранку, коли Бог почав Свою працю творіння. У всьому, в чому є Бог, у всьому, що від Бога, віруючий знаходить невимовну радість. «Хвалимося в Бозі через нашого Господа Ісуса Христа...» (Рим. 5:11). Досконала радість є радість у Господі, вона є спадщина віруючого через Духа Христового.

B. Радість Христа у жертвовному служінні.

У красівій притці про загублену вівцю наш Господь описує свою радість, коли Він знайшов ту «вівцю», що загубилась: «А знайшовши, кладе її на плечі, радіочи. І, прийшовши додому, скликає друзів своїх та сусідів і каже їм: «Радійте зі мною, бо знайшов я мою загублену овечку!» (Лук. 15:5, 6). Таку ж радість виявляв Він після розмови з самарянкою, висловлюючи захоплення, бо наситився тим, чого прагнув, говорячи учням: «У мене є іжа, якої ви не знаєте» (Ін. 4:32).

Кожний віруючий, який пізнав радість приведення заблукалих душ додому або хоча б показав їм шлях до джерела живої води, пізнає певною мірою дивовижну радість Христа, радість жертвового служіння людям. Радістю світиться Церква у своєму служінні навернення поган (язичників —рос.), і коли зберуть останній сніп, радість буде безмежна. Цю радість більш-менш відчувають усі християни.

V. Радість Христа у вічності.

Останнє одкровення про радість Христа знаходимо у Євр. 12:2. Він «замість радості, яка належала Йому, витерпів хрест...», бо незвахаючи на хрест, який на Нього чекав, Ісус бачив радість, що прийде як наслідок жертви викуплення, радість перемоги над гріхами та смертю, радість за остаточне потоптання сатани, за все, чому радиють небеса, за все, до чого

причетні вірні християни від віку й до віку.

Якщо ми станемо співучасниками страждань Христових, то коли Він з'явиться у славі, ми будемо радіти й тріумфувати разом із Ним (ІПет. 4:13). Віруючий не лише отримає свою частку у великій славі, але й буде наповнений радістю за участь у великій і вічній славі Христа.

Заключний акорд цієї радості — шлюб Агнця, взаємна радість нерозривного єднання з Ним у вічності.

ЛЮБОВ ЛЮДСЬКА І ЛЮБОВ БОЖА

Гімн любові: любов понад усе!

Святе Письмо говорить: «У великій мудрості — велика журба, хто додає знання, додає страждання» (Екл. 1:18). Не є простою справою бути філософом, науковцем чи теологом, нелегке діло вирішити якусь складну проблему інтелектуально, непросто виробити доктрину, чи систему поглядів, але набагато важче ці погляди зробити своїм життям. Думати над питанням і знаходити відповідь набагато простіше, ніж трансформувати те питання через свій характер — власне, по-справжньому прожити його.

Говорити про любов приємніше і легше, ніж дійсно любити. По-справжньому любити «небезпечно», тому що, полюбивши, ви поступово станете іншою людиною. Настане час, коли ви не в змозі будете відіннати своє обличчя — воно вже не буде належати вам. Ви відчуєте розрив: «стара людина» вмерла — прийшла людина нова. Нова людина вже не чинить гріха, «бо всякий народжений від Бога не грішить» (Ін. 5:18).

Існує дві мови, якими користуються люди: мова логіки й мова любові. Мова логіки, вона наполеглива й жорстка. Вона намагається переконати, довести, перетягти на свій бік. Вона непоступлива, вона прагне до влади: «Я правий, а ви ні, і я вам це неодмінно доведу». У мові логіки завжди звучить метал.

Ось чому всі чотири Євангелія були написані мовою любові. Любов завжди нечутно промовляє: «Я не прагну примусити вас чинити подібно до мене, для мене є неважливі особисте "Я", хочу лише допомогти вам...»

В нашому життєвому досвіді лише любов забезпечує нам істинність буття. Ось чому вона є найголовнішим чинником нашого духовного зростання. Можна сказати, що в наших житейських переживаннях лише любов здатна подолати бар'єри двоїстості. Якщо двоє кохають один одного, то чим глибші їхні почуття, тим менше вони існують одноосібно, тим більше їх переходить у щось єдине і неподільне.

Лише в цьому сенсі вислів «Бог є любов» набуває для нас матеріально відчутного значення. У наших почуттях любов — це те, що є найближче до Бога. Це єдина по-справжньому вагома реальність нашого земного буття, яка пов'язує нас із духовним. Тіла наші й душі — вони різні, але є щось поза їх межами таке, що здатне злитися в одне й стати спільним. Лише в цьому неподвійному стані любові ми знаходимо натяк на святість.

Ось ви покохали. Всі кажуть, що ця людина не варта вас, що з вашими даними ви могли б знайти когось набагато кращого. Вам кажуть чимало всякого іншого в цьому дусі, але нічого не допомагає. Любов «нерозумна». Жодний любчий ще не зміг аргументовано довести, чому він є щасливий в коханні. Та й навіщо доводити? Кому це потрібно? Адже ви щасливі! Хіба цього не досить? Кохання приносить немало страждань, але ви все-таки прагнете до нього.

«І стануть вони одним тілом...» (1 М. 2:24). Коли два тіла зливаються в одне, страждання відступають. Злитися тілами в одне можуть навіть тварини. Люди називають це сексом, таким чином намагаючись обійти справжню назву цьому — лжекохання. Коли ж кохання справжнє, то злитися важко, бо єднаються два розуми, дві душі. Вже як одне ціле вони зростають до неприсутності, і лише при цій умові кохання спроможне на розквіт.

Бог є любов. Бог є непізнаний. Отже й любов, то є річ до кінця непізнання. І цим вона прекрасна теж.

Для кохання є два шляхи. Або воно опускається до сексу і перетворюється в горіння пристрасті — лжекохання, або воно підіймається до віданості і стає духовним. Коли ваш коханий стає для вас більш важливим, ніж ви самі, то ви здатні покласти за нього душу. Коли ви готові вмерти за когось, то це вже є справжня любов. «Немає більш від тієї любові, коли хто покладе життя за друзів своїх» (Ін. 15:13). І лише тоді, коли ви готові вмерти заради когось, ві здатні по-справжньому жити заради когось.

Відданість звільняє. Проблиски справжньої свободи бувають лише в любові. Коли ви кохаєте, ви володієте невловимим відчуттям свободи.

Справжня любов — це свобода. Чому? Тюрою є наше гординне «Я». Ви можете сидіти у в'язниці без жодного шансу на втечу, але якщо ви всім серцем полюбите Бога, в'язниця для вас перестане існувати. Стіни стоятимуть, але вони не будуть тим, що тримає вас під замком. Ви забудете про них, ви розчінитесь у Господеві. І навпаки — ви можете бути на волі — ніяких стін, ніяких замків, але без Любові — ви невільник. Небо буде не для вас. Птахи літають, але ви не можете. Вам потрібне інше небо — небо усвідомлення. Лише Ісус може дати вам таке небо. Якщо Бог є відкритий для вас і ви можете в Ньому розчинитися, то ви можете літати.

Якщо кохання переростає у відданість, то воно приймає форми абсолютної свободи. Це означає повне самовідречення. Самовідречення — це розп'яття на хресті вашого «старого чоловіка», вашого гординного «Я».

Любов не є дією, це не щось таке, що ми повинні робити. Це саме буття, а не його діяльність. Бог є любов, Бог є вічність, а вічність не знає наступу й відступу, успіхів і невдач. Любов не є також певним зусиллям. Той, хто прикладає зусилля, скоро втомлюється. А то вже — фальш.

Сприймайте любов, як дихання душі. Коли ви любите, ваша душа стає життєздатною, оживає, ніби отримує повітря.

Горда людина каже коханому: «Не люби нікого іншого! Люби лише мене!» Коли ви це сказали, справжнє кохання стало неможливим.

Шо таке є час, стосовно людського *ego*? Це мислення. Коли ви не думаете, часу не існує. Ось чому в коханні ви переживаєте чудову позачасовість. Коли ви в єдинні з коханим Ісусом, ви не думаете про любов, ви не думаете навіть про Нього, тому що ви перебуваєте в Ньому, у любові, у вічності. Ви, в певному сенсі, взагалі не мислите, а якщо ви мислите, то ви вже не любите. Ось чому ті, хто надто прихильний до мислення, на справжню любов не здатні.

Чому існує ненависть?

Ненависть з'являється тоді, коли ви відчули, що вам загрожує руйнація. Ви починаєте руйнувати інших. Це захід безпеки. Ваша особистість бореться за виживання. Кожного разу, коли над вами нависає небезпека, ви відчуваєте наповнення ненавистю. Тому, якщо ви не отримаєте надійного відчуття власної безпеки, не відчуєте, що знищили вас, або завдати вам шкоди неможливо, ви не зможете бути наповнені любов'ю. Ісус Христос міг любити беззастережно, бо Він зізнав дещо таке, що не підвlasne часові.

Якщо ви знаєте лише те, що належить смерті, ви не можете любити. І кожної миті смерть поряд з вами, і кожної миті ви боїтесь. Як ви можете любити, коли ви боїтесь? Любов не може існувати разом зі страхом. Слово Боже стверджує: «У любові немає страху. Досконала любов проганяє страх,

бо страх має муку, а той, хто боїться, недосконалий в любові» (Ін. 4:18).

Страх живе у вас і ви можете лише прикидатися, що любите. І в цьому випадку ваша любов є користолюбством. Вдивітесь в свої почуття! Ви любите для того, аби не боятися. Кожного разу, коли ви вважаєте, що любите, ви менше відчуваєте страх. На якусь мить ви можете забути про смерть, але це лише ілюзія любові. Це лжелюбов. Не вірите? Тоді підемо далі.

Кожного разу, коли вас хтось покохає, навколо вас створюється ілюзія, що ви комусь потрібні, тобто не зовсім непотрібні в цьому житті. Ви не випадкове явище, без вас буття чогось не добере. Такі думки дають вам відчуття благополуччя. Ви усвідомлюєте свою мету, своє призначення, сенс і значимість свого існування. Коли ж вас ніхто не любить, ви відчуваєте себе відкинутим на узбіччя, непотрібним, зайвим. У вас немає мети, немає призначення. Якщо вас ніхто не любить і ви помрете, то ніхто й не помітить, що ви відсутні, ніхто не відчує, що вас більше нема. Ніхто не відчує, що ви колись були.

В любові страх самотності зменшується — принаймі вам так здається. Коли любов відходить, підступає страх. А де страх, там і ненависть. Більше страху — більше ненависті. До тих, хто штовхає вас до самотності.

Ось чому такою великою є потреба любові. Якщо вас ніхто не любить, ви є вирвані з коренем. Але ж хіба це любов? Хіба це кохання? Мені потрібен ти, я потрібна тобі. Ти породжуеш у мені ілюзію, що без тебе мое життя не матиме жодного сенсу, я породжу в тобі ілюзію, що без мене у тебе буде все втрачено. Так ми допомагаємо один одному перебувати в ілюзіях. Так ми створюємо собі маленьку затишну сферу ілюзій, ховаючись у яку, можна забути про всю бездушність навколишнього світу. Інтимний крихітний світ кохання! Лише тут ніщо не залишиться тим самим, коли нас не буде.

Будь лише моїм! Будь лише моєю! Людське кохання егоїстичне. Воно бажає владарювати. Обое прагнуть більш тісного зв'язку. Близче, більше. Обое рано чи пізно відчувають зв'язаність. Коли кохання перетворюється в зв'язаність, воно стає тягарем, оковами. Коли ви відчуєте, що ви закуті, ви нарешті повірите в ілюзорність ваших палких почуттів.

Розберіться в собі ще глибше і ви збегнете, що весь цей час самі прагли клітки. Щоб заховатися там від привида самотності. Ви палко бажали залежності, рабства. Ви просто боялися свободи. Лише той може бути вільним, хто не боїться самотності. Але у кого ж є стільки мужності! І тому між рабством і свободою ви обираєте рабство.

Звичайно, ви не можете відверто сказати: «Стань моїм рабом», У вас не повернеться язик промовити: «Хочу бути твоїм рабом». І тому ви придумали

красиве: «Не можу без тебе жити». І обоє роблять вигляд, що то є правда. І коли вже нарешті міцно з'єднались, ілюзія кохання зникає і випливає справжня суть. І ось усвідомлення: ви в кабалі.

Запам'ятайте це. Ось одне з протиріч розуму-інтелекту. Все, що ви отримали, скоро набридає вам, все, чого ви не маєте, є предметом ваших палких жадань. Коли ви самотні, ви прагнете рабства, коли ви в кабалі, вас нестримно вабить на волю. І ви починаєте розуміти, де ви були.

Хто ж може жити поза межами ілюзорних світів? Лише вибрані. Лише той, хто перейшов у інший вимір, у інший простір. У простір, де владарює Любов Божа.

Ось ви один, але чи має це значення? Тепер, коли з вами Ісус? Любов Божа не потребує пари. Ви більше не є вирвані, ви не маєте ворожого оточення в Ісусі. Ви є частина буття, ви є органічне єдине з ним. І якщо розквітає дерево, то воно не окреме від вас. Ви будете квітнути разом із ним. Море, пісок, зірки — все це ваше, все це єдине з вами. Ви вже не остров у непривітному океані, ви його частина. Уесь всесвіт вміщається у вашім серці і серце ваше, то є частина всесвіту.

Сенс вашого життя більше не залежить ні від кого, і вам нічого більше втрачати — ви не боїтесь, що втратите найдорожче. Вас ніхто не може знищити, навіть смерть. І тому ви не боїтесь її. Тому що ви істинне, безсмертне духовне «Я».

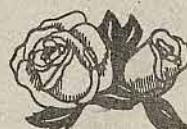
Глибоко у вашій істоті дихає Любов. Її ви вдихаєте, її видихаєте. Лише Божа Любов здатна перерости у справжню відданість. Беззастережна відданість то і є вершина духовної досконалості.

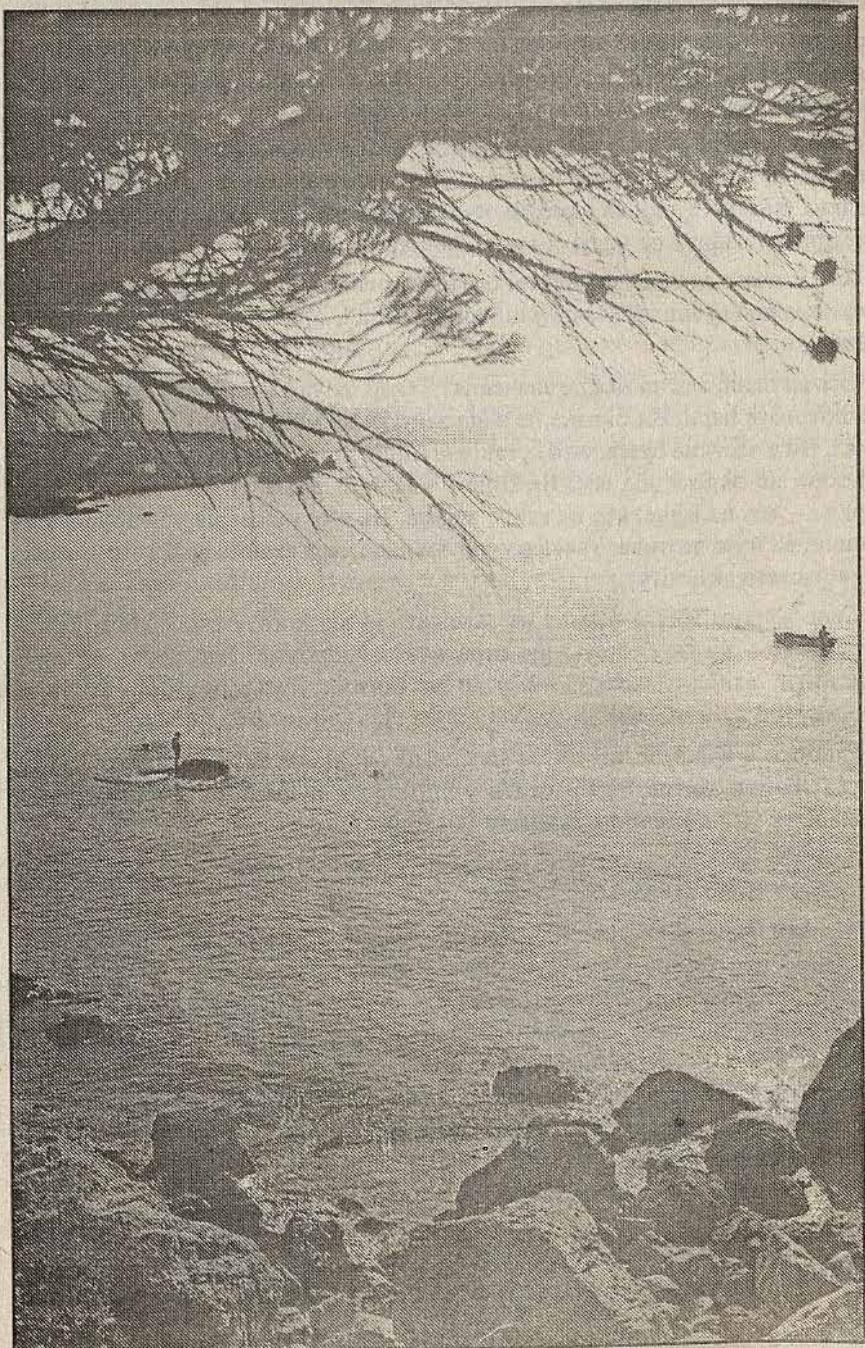
А як же кохання — просте, людське, — запитаєте ви, — воно що, вже не потрібне? Воно зайве, воно брудне?

Ні, любі брати та сестри. Згадаймо про єдність, згадаймо про неподвійність. Згадаймо про те, що існує поза межами наших душ, про те, що здатне на злиття. Згадаймо про єдиносущність двох ув Ісусі. Коли двоє одно у дусі — ви не знаєте, що таке залежність. Коли ви одно, вам немає чого втрачати. Коли ви одно — немає боротьби за свободу. Коли ви одно — немає кому підкорятись, немає того, хто боїться попасти в залежність. Немає ні раба, ні рабовласника, немає страху, немає самотності. Вас двоє і в той же час ви єдині, як наш любий Ісус на небі. Він один — єдиний і неподільний у обох серцях.

Амінь.

М.П.

Джім
Гарді

Чому люди беруться за бізнес? Які причини? Якщо бути відвертим, то вони різні. Як стверджує Святе Письмо, серце наше оманливе — ми не завжди навіть перед собою буваємо щирі. Але перше, від чого хотілось би застерегти християн, котрі вирішили пов'язати свою долю з бізнесом, це відверто і чесно відповісти собі на такі три запитання:

1. Для чого я хочу розпочати бізнес?
2. Чи є на те воля Божа?
3. З якою метою я розпочинаю свій труд?

Найголовніша мета, що спонукає бізнесменів цього

business

світу до комерційної діяльності — отримати гроші. Для деяких — це піклування за свою сім'ю, бажання

вибрати такий вид діяльності, де була б свобода, чи можливість отримати владу, стати керівником, прагнення до самоутвердження у світі. Люди просто амбіційні — вони люблять славу, успіх. Але якими б не були причини для більшості людей, християни мають набагато вищу й шляхетнішу мету. Якщо ви християни, то ви мусите зрозуміти: причина, з якої Господь обрав саме вас для такої діяльності — це працювати з Ним, дозволяти Йому трудитися у вас для досягнення Його мети тут, у цім світі.

Так, ми повинні турбуватися за свої сім'ї, у нас безліч щоденних обов'язків, але у всьому цьому нас не повинна полишати свідомість того, що ми виконуємо велику Божу місію. Ми є працівники Христа у будь-яких обставинах нашого життя. Він вибрав тих, хто любить і слухає Його, хто хоче бути Його свідком і приводити до Нього людей.

Якщо ми хочемо мати бізнес, то ми повинні вершити його для Господа, для слави Божої.

А що, як ми будемо дивитися на нашу ділову сферу життя, як на можливість нав'язування дружніх стосунків з іншими діловими людьми, які не знають Христа?

Бізнес може стати вашим місіонерським полем!

Published by
ASSICT, Seattle,
Washington,
1993

Як це чудово, що я можу поділитися з іншими людьми думкою, що Ісус Христос — найважливіша особа в моєму житті!

Останні слова Ісуса, які Він сказав, звертаючись до маленької групи апостолів, перед тим як вознестися, знаходимо в Діях 1:8. «Ви приймете силу, як Дух Святий зліне на вас, і ви будете Моїми свідками в Єрусалимі, по всій Іудеї та Самарії, аж до краю землі». Що відбулося в умах цих одинадцяти чоловіків, коли Ісус сказав їм це? Вони не мали ніякої освіти, не були обізнані в політиці, не мали необхідних фінансів. Вони нічого не знали про транспорт, під рукою у них не було ніяких комунікаційних засобів, таких як преса, радіо та телебачення. Вони жили у крайні, що перебувала під окупацією Риму. Можна було б знайти безліч причин, щоб сказати: «Господь просив нас зробити неможливе». Може Ісус пожартував? Але через кілька тижнів у день П'ятидесятниці Дух Святий злінув на цих людей в усій своїй потузі саме так, як сказав Господь. Кілька тисяч новонавернених пережили преобразуючу силу нового народження. З'явилася церква. Щоденно безліч народу приєднувалось до неї. Кількість новозавітних віруючих зростала з дня на день. Слава Господеві!

У 8-му розділі Дій розповідається про початок гонінь на християн першої Єрусалимської церкви. Гоніння були спустошуючі. Тисячі віруючих разом із своїми сім'ями тікали зі столиці. Вони розсипалися по Іудеї та Самарії, проповідуючи Слово Боже, несучи звістку про Христа.

Де в цей час були апостоли? В Єрусалимі. Перший крок у виконанні Божого доручення було зроблено. Не тільки апостоли, але й прості віруючі розповсюджували Благу Звістку. І це є характерним для кожного покоління християн аж до сьогоднішнього дня. *Господь очікує, що кожний Його послідовник буде зачленений до виконання Його плану, який є найголовнішим пріоритетом життя кожної людини.*

Після того, як Савл покаявся, він змінив своє ім'я на Павло. Він був видатним місіонером і в той же час займався виготовленням наметів, таким чином заробляючи гроші. Він робив це з принципових міркувань (1 Кор. 9). Павло мав право на отримання фінансової допомоги від церквів, які опікувались, але він цього не робив. Апостол хотів якомога більше дізнатися як про Іудеїв, так і про поган (язичників). Він підкresлює «Для всіх я став усім, щоб спасти хоча б декотрих» (1 Кор. 9:22).

Павло приходив до людей на їхні робочі місця. Акіла й Прискіла є характерним прикладом цього. Базар — це місце де завжди багато народу.

Павло обрав собі ремесло, якому навчився ще в дитинстві. В ті часи придбання кожним хлопцем якогось фаху було обов'язкове в Іудеї. Виготовлення наметів — ідеальна справа: інструментів небагато, легко

переходити з ним з місця на місце. *Павло виготовляв намети і в той же час вчив і розповідав про Ісуса.* Але, поза всяким сумнівом, апостол зробив набагато більше цього. Він є ідеальним прикладом новонавернених християн (2 Фес. 3:7-10).

Вільяма Карея називають «батьком місіонерства». Бог особливо використовував цю людину в Індії. Він працював шевцем, шив взуття, заробляючи таким чином собі на хліб.

Вільям Карей був бізнесменом для Господа на цій землі, завойованій багатьма культами й релігіями.

Якщо Вільям Карей — «батько місіонерства», то чому б нам не наслідувати його приклад і в наших місійних заходах? Підставою для заняття бізнесом не може бути лише фінансове забезпечення наших сімей. Ми повинні бачити своє робоче місце, як місце служіння та свідчення. І якщо хтось на нашій роботі приймає наші свідчення серйозно, то лише тому, що бачить реальну зміну у вашому житті. Люди бачать, як ви працюєте з іншими, вашу шанобливість і чесність, якість роботи, турботу за підприємство та підлеглих, і все це є яскравим підтвердженням ваших слів.

Одна з наших цілей — мати успіх у бізнесі «по виготовленню наметів», для того, щоб надавати допомогу іншим бізнесменам-християнам, а також для утвердження спільнотного бізнес-служіння в цілому краї. Але для цього треба багато знати, вміти. Існує чимало так званого «підводного каміння», яке ми повинні навчитися обминати. *Одна з найбільших небезпек, це втратити у своїй праці з поля зору Господа, не бачити Його, як головного «управителя».* Так дуже легко перетворитися на власника. Ваша зацікавленість в успіху справи може легко привести до перебільшення значення бізнесу у вашому житті, може спричинитися до нехтування служінням.

З іншого боку, надто багато надій покладається на служіння, і тоді бізнес занепадає. Тут вельми важливо знайти, як мовиться, «золоту середину». Там, де віруючі допомагають один одному, там, де йде активна праця з Господом, де брати й сестри у своїх зусиллях керуються водінням Духа Святого, там легко вдається знайти такий баланс.

Є ще один «підводний камінь». Наш Господь бажає бачити нас не лише вдалими підприємцями, *Він хоче, аби ми мали успіх у всіх сферах життя.* Він хоче, щоб ми були успішними батьками, чоловіками та дружинами, Він хоче, щоб були мир та любов у наших сім'ях, Він хоче, перш за все, наших успіхів у співпраці з Ним.

Ми повинні навчитися розглядати наш успіх з точки зору Ісуса, а не за стандартами цього грішного світу.

Порада, втіха, підтримка

РОЗДРАТУВАННЯ

Як подолати дражливість у своєму характері? Те, що ця риса є надзвичайно зручною лазівкою для диявола, ні в кого не викликає сумніву, адже найкращою рисою християнина є його здатність любити, а «любов довготерпелива, любов лагідна... любов не шукаєного, не гнівлива...» (1Кор. 13:5). Як позбутися дражливості?

Перш за все треба набратися сміливості і взяти всю відповідальність на себе. Якщо Ви будете і далі думати: «Це Він (чи Вона) винний! Це все через неї (через нього)!», то жодна порада Вам не допоможе. Ви повинні повністю відкинути будь-яке бажання перемогти, виправдатись, довести своє Вашому опонентові. Не має значення, хто з Вас правий, Вам, перш за все, треба розібратися із самим собою.

Причин дражливості може бути декілька.

1. У Вас такий характер. є люди, які завжди настроєні на незгоду.
2. Ви просто нестриманий. Можете терпіти до певної межі, а потім зриваєтесь і вже не володієте собою.
3. Ви людина, загалом, урівноважена, але є постійний подразник, звільнитися від якого ніяк не вдається.

Буваче, що всі ці фактори діють усі разом, тоді людині занадто важко. Зробивши такий нескладний аналіз, треба уяснити собі ще одну річ: Вашу біду Ви можете обернути на благо. «Уважайте за Велику радість, мої брати, коли Ви переживаєте різні випробування, знаючи, що випробування Віри Вашої розвиває терпіння, а терпіння нехай має досконалу дію, щоб Ви були досконалі та бездоганні...» (Як. 1:2).

Якщо Ви християнин, то важкі обставини життя не є випадкові — Господь бажає зробити Ваш характер більш досконалим. Допомагайте же Йому! Якщо дражливість спричинена більшою мірою складом Вашої натури, то просіть Господа, щоб звільнити Вас від цієї негативної риси. Якщо Ви й самі будете активно діяти, то, як показує практичний досвід, наслідки з'являться дуже швидко, за яких-небудь кілька місяців Господь «підкрутить» у Вашій психіці якісь «регулятори» й Ви через деякий час просто себе не впізнаєте. Слава Господеві! Але допомагайте Йому, прикладайте зусилля, аби стриматись у критичні хвилини.

Якщо причиною незлагоди є якийсь суб'єкт (чоловік, дружина, діти, старі батьки, сусіди і т.п.), то тут Вам доведеться попрацювати значно довше. Якщо Ви не любите Вашого чоловіка (дружину), то це вже є проблема №1 у Вашому житті. Порадистословно цього ми дамо іншим разом. Наразі скажемо лише одне: Ісус є Володарем і наших почуттів. Слава Йому!

Не уникайте складних обставин, не намагайтесь обійти перешкоди. Перемагайте силою Духу Святого! Кожний «іспит» від Господа старайтесь здати на «відмінно». Не здасте — залишитесь на «другий рік» і страждання Ваші примножяться, хоч зовнішній їх характер, можливо, й зміниться.

Ці благословенні служіння я пам'ятаю з дитинства. Під час одного з таких служінь Господь охрестив мене Духом Святым. Було мені тоді дванадцять років. Ті довготривали молитви проходили як одна хвилина і давали насагу на довгий час. Я вдячний старшим братам, які показали мені шлях до вирішення деяких моїх особистих проблем, порадивши взяти участь у цих зібраннях. Допомогло це й моєму становленню як християнина, там я пізнав вражуючу близькість Бога.

Потім мене призвали до війська. Які умови й обставини в армії, нині всім відомо. В дерзновенних нічних чатуваннях я зустрічав Господа і Він допоміг мені пройти ті важкі випробування. Він дав мені сили витримати все.

Чим відрізняється нічне служіння від звичайного, денного? Вночі людина мусить спати, а під час нічного служіння вона не спить і треба до цього бути готовим. Напередодні такої ночі ми завжди призначаємо одноденний піст і молимося, аби Господь підготував нас, явив нам особливє Своє благословіння. Ставимо чітко мету — чого ми хочемо від Господа. Часто виносили перед Богом якісь складні загальні проблеми, якісь важкі питання.

НІЧНЕ

МОЛИТОВНЕ СЛУЖІННЯ

У минулі роки часто молилися за хрещення Духом Святым. Перед євангелізаційними кампаніями ставили потреби про уздоровлення одного чи кілька хворих. Молилися за душі, що впали. Як правило, влаштовуємо таке служіння перед новим роком, просимо, щоб Господь благословив рік, що надходить, добрим ужинком на ниві Своїй, дав мир і спокій рідній землі, послав багатий врожай і таке інше.

У призначений день збираємося десь о 10-11 годині вечора в молитовному будинку. Просимо благословіння. Коли всі сповнені Духом Святым і очищені, то Ісус сам керує зібранням. Підказує, коли сказати коротке слово, коли заспівати псалом. Інколи буває й без цього. Основне — молитва. Стараємось слухати, що скаже Бог.

Під час таких служінь багато буває пророцтв. Чимало присутніх отримує через пророків особисті настанови від Господа, Бог вирішує складні особисті проблеми.

Особливо цікавими бувають молодіжні зібрання такого типу. Ми скликали молодь з області, з регіону.

Востаннє збиралися в місті Ланівці Тернопільської області в ніч з 1-го на 2-ге січня. Наприкінці листопада була обласна звітно-навчальна молодіжна конференція. Розіслали оголошення, провели одноденний піст. Першого січня молодь, яка бажала молитися за благословіння в новому році, за оновлення помазання, за успіх наших справ, з'їхалась на 10-у годину вечора з багатьох громад Тернопільської області. Завітало чимало гостей і з інших областей України. Молитовний будинок у Ланівцях на 10-у годину вечора був переповнений ущерть. Служіння почалося після новорічного вступного слова. Молитви тривали по півтори-две години без перерви. Господь багато говорив через пророків. Зокрема було сказано й таке: надходять важкі часи, але Бог дає, хоч і досить короткий, але всеж-таки час для проповіді Євангелія. Фактично термін євангелізації вже закінчився, і тільки луна лишилася, щоб через неї прийшли до Бога залишки. Насуваються часи тісноти, і треба скористатися цими залишками благодатних днів, цим відлунням. Був заклик до молоді, щоб поспішала з працею на нивах Божих. Гряде велика чистка. І хто нині почуває себе безпечно, спить, то Господь таких струсне, спитає з цих громад, сімей та осіб досить строго. Було багато сказано Духом

Святим для окремих душ. Чимало надходило записок з проханням помолитися за різні особисті потреби. На закінчення пропунав заклик до молоді працювати в новому році ще з більшим завзяттям.

Вранці підкрипилися чаєм та смачними бутербродами і з миром розійшлися по домівках, попередньо домовившись про наступну зустріч. Потім християнська молодь ще залишилася на деякий час, аби обговорити й обмірювати все, що відбулося. Різні тут були люди, різні вони й винесли враження. Один потрапив сюди вперше й багато чого його подивувало й насторожило, другий не міг приховати свого захоплення — Бог саме тут відкрив йому те, чого він не знову раніше, третій отримав великий заряд бадьорості й сили для праці.

Ми, організатори цього заходу, звичайно цікавились, чи є яка користь від наших старань. Розмови з багатьма учасниками нічного служіння показали однозначно: такі зустрічі конче потрібні. Вони приносять велике духовне збагачення, вони відкривають нові обрії. Це є особливі зустрічі з Богом, і наслідки їх, звичайно ж, непересічні. «Коли прагне хто, іди до Мене і пий!»

Слава нашому Господеві!

Анатолій Гук, м.Шумськ.

КОРЕСПОНДЕНТ. Нагадаємо нашим читачам, що в попередній нашій бесіді ми говорили про боротьбу з духами зла силою Духу Святого. Ми дійшли висновку, що хвороби тіла тісно пов'язані з хворобами душі, розглянули чимало прикладів таких хвороб і досить чітко, як на мою думку, визначилися в підходах до уздоровлення тих, хто нездужає. Продовжимо обговорення цієї вкрай важливої теми.

Всі ми знаємо, що «наша боротьба не проти плоті і крові, а проти начальства та проти влади, проти правителів темряви світу цього, проти піднебесних духів злоби» (Єф. 6:12). Давайте зупинимося на тому, як практично може вестися ця боротьба. Знаєте, серед деяких християн побутує така думка, що на сатану не треба звертати жодної уваги. Коли хтось робить спроби якось придивитися до методів діяльності нечистого, то такому братові кажуть: ти, прославляєш диявола, визнаєш його силу і тим самим зміцнююш його. Яка ваша думка, брате Дмитре, з цього приводу?

ДМИТРО БЕРЕЗЮК. Як можна боротися з противником з заплющеними очима, нічого про нього не знаючи? Такий підхід як раз і дає сатані змогу перемагати, саме цим він найбільше прославляється.

* Продовження. Початок у №1 за 1994 рік

Служіння
духовними дарами

Читаю душу МОВ книгу *

Бесіда з людиною,
що має від Бога
потужний дар
уздоровлення

КОР. Які прийоми найчастіше застосовує сатана?

Д.Б. Найпотужніша зброя диявола — це дух сумніву. Дух сумніву для сатани, це як для людей «швидка допомога». Пам'ятаю такий випадок. Іздин в одне місто на працю, й привели до мене жінку. Руки й ноги були покручені, все тіло було в гулях. І коли Господь її уздоровив, то вона миттєво звільнилася від усіх своїх болячок. Вийшла, мов тільки-но народжена. Важко її було відізнати. Минув рік, вона повністю була здорована. Пішла на роботу в колгосп, зняли з неї інвалідність. І ось одного разу повертається вона з роботи, а щойно пройшов великий дощ і розлилися калюжі. І в неї виникла така

думка: ось ти була така хвора, що пальця не могла вмочити у воду, а тепер ідеш оце боса по калюжах? Ці думки увійшли жінці у серце. Прийшла додому, лягла спати, а вночі закрутило коліна і знову стала хвора. Дух сумніву в сатани - це найперше, що він випускає, щоб захиститися. Тільки-но ти став на молитву, щоб вигнати, скажімо, духа раку, як він, цей дух, відразу ж дає знати «нагору», тим самим своїм начальствам: «Мені біда! Мене виганяють!» Тут блискавично летить на допомогу дух сумніву. І він починає діяти.

КОР. Бува, що ці сумніви, ці думки не залежать від людини. Сатана вставляє їх нам у голову поза нашим бажанням. Як боротися з цим?

Д.Б. Боротися можна так: славити Господа Ісуса Христа. Буває, що уздоровлення не приходить у ту ж мить, буває, що його відразу не відчуваєш. Зцілення має властивість виростати. Написано в російському перекладі: «Испеление твое скоро возрастет» (Іс.58:8). Ми повинні славити Його ім'я. У Рим. 10:8 сказано: «Слово близько до тебе, в устах твоїх і в серці твоїм», тобто, слово віри, яке проповідуємо. Якщо ти будеш устами твоїми визнавати Ісуса Господом і вірувати серцем своїм, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся». Славлячи Господа, ми наповнюємо себе славою Божою. Треба всмоктувати цю славу, вбирати її, мов губка. Буває рани довго болять після

уздоровлення. Але треба мати віру. Воно болить, а ти слав Господа. Слав! І тоді та слава витіснить із свідомості все диявольське, і ніякі нечисті думки не будуть лізти в голову.

КОР. Виходить так, що коли ми віримо в уздоровлення й сповідаємо це своїми устами, то здоров'я наше зміцнюється. Якщо ж навпаки: диявол підсовує нам сумніви і ми їх приймаємо вірою, то тоді він знаходить місце в нашему тілі, і хвороба повертається. Так!

Д.Б. Так.

КОР. Отже, що треба людині, яка отримала уздоровлення, для того, аби хвороба не повернулася! Коли підходять сумніви, треба відганяти ці думки: «В ім'я Господа, сатана, кажу тобі: відйди з цими думками». І славити Бога. Так!

Д.Б. Так, тільки так. Дух сумнівів - це дуже сильний дух. Він сильніший за багатьох сильних духів. Цей дух, він звів перших людей Адама та Єву. Сатана першим випустив його на боротьбу з Богом. Люди часто недооцінюють силу цього духа. І він продовжує тисячоліттями зводити людей у пекло. Всі гріхи починаються з сумніву. Далі, як велика річка, починаючись із струмка, перетворюється на таку, що й берега протилежного не видно, так ото сумнів перетворюється в невір'я. Якби вдалося якось позбутися невір'я, всі люди отримали б уздоровлення.

КОР. Ми, здається, досить грунтовно розібрали питання

про те, як люди не можуть зберегти здоров'я, дане їм Богом, через сумніви, що переходять у невір'я. А ось, скажіть, брате, чи не доводилося вам на відстані молитися за людей, яких ви не знали ніколи й не бачили?

Д.Б. Аякже, доводилося. Ми раніше часто практикували молитви над хустками, над різними речами. Люди потім розвозили їх і прикладали до тіла. Пам'ятаєте, як у першоапостольській церкві?

КОР. А з такими важкими хворобами, як цукровий діабет, рак доводилося стикатися?

Д.Б. Так, і діабет, і рак... Дух раку, то теж дуже сильний дух. От ми говорили: хвороби тілесні й хвороби від нечистих духів. То мені не доводилося зустрічати рак, як тілесне захворювання, а лише виключно від духа.

КОР. Чи можна сказати, що є такі хвороби, які спричиняються лише втручанням нечистих сил?

Д.Б. Безумовно. Існує дуже велика кількість хвороб, що з'являються через уселення в людину духу хвороби. Кажуть: рак може статися від травми, чи від радіаційного опіку. Звичайно, духові легше розпочати свою роботу там, де для цього є сприятливі умови в тілі людини. Якесь хронічне захворювання, чи там постійне подразнення, чи чимось прибиті місце... Скажу більше, той дух може ще й посприяти людині, щоб вона впала та вдарилася.

КОР. А чи бувають такі випадки, брате, що Господь відмовляє

людині в уздоровленні?

Д.Б. Так, бувають. Ось вам найбільш яскравий приклад. Трапляються такі випадки, що людина, отримавши уздоровлення, може втратити вже отримане спасіння. Віруюча людина, звичайно. Тут треба розібратися з братом чи сестрою. Сестро, в тебе була гордість, ти надто милуєшся своєю вродою... і ось воно зробилося: чи гуля, чи пошкоджене око твоє. І якщо вона прийме те все, примириться з Богом, то Господь дасть уздоровлення. А буває не зіплює, бо Він уже не раз попереджав людину, а вона робить те ж саме. Одного разу завітала до мене одна сестра. Тільки прийшла й відразу ж упала. «Брате, все мое життя - я по лікарнях. Дім мій розорено, все втрачено, і я вирішила прийти: що мені Господь скаже? Чи Бог мене зіплить, чи не зіплить?» Ну і я привів її до віри - давай будемо молитися. Тільки-но стали, Господь мені відкриває. Кажу їй: «Вставайте! У вас є непрощений гріх». Вона каже: «Який гріх? Нема ніякого гріха...» «Ну як нема? Бог мені відкрив. То кому я мушу вірити, вам чи Богові?» Стоїть на своєму: «Немає гріха». Кажу їй: «Є гріх, тому Бог не зіплює вас. Зараз ми другий раз будемо молитися, і я вже не буду питати, є гріх чи нема, а буду розповідати вам ваше життя: де ви були, де ходили, що робили. Ви згідні?» Каже: «Згідна». Буду казати вам по порядку, загинаючи пальці, і не дійду до п'яти, як відкриється ваш гріх. Помолились. Ще раз питаю її:

«Є гріх чи нема?» - «Немає». Я починаю загинати пальці: «Скажіть мені, з ким ви живете в домі? Тільки правду відповідайте». Каже: «З дочкою». Загинаю палець. Далі: «Від кого та дитина, від чоловіка чи не від чоловіка вашого?» Дивиться вона на мене. «Не від чоловіка». Загинаю палець. «А скажіть, будь ласка, коли це було? До того, як ви стали віруюча чи після?» Каже: «До того». Загинаю третій палець. «А скільки ви років віруюча?» І тут вона здалася. «Ой, брате, чоловік мій немічний, так я ото думала, буду мати собі дитя, воно доглядить мене до смерті... А тепер бачу: вона не віруюча ічинить таке...» Кажу: «Невіруюча, тому що ви пішли на компроміс із сатаною. Ви її, свою дочку, зачали у беззаконні, і я тепер не знаю, чи буде вам зцілення. Лише пораду можу дати. Знайте, що Бог наш - Бог милостивий, милість Його невичерпна. Це колодязь невиміряний. Плачте, моліться — може Господь змилується над вами». Пройшло досить багато часу. Якось довелося бути в одному селі на зібранні. Молилися за уздоровлення. Коли я спитав, кого уздоровив Господь, то першою піднялася сестра. В ній я візнав ту жінку. Слава Господеві!

Якось у зібранні, де ми молилися за уздоровлення, одна хвора людина не могла дослухатися до мене, бо було дуже тісно, то вона лягла у дверях. Знала, що я скоро буду виходити. Виходжу — пежить жінка на порозі. «Чого ви лежите?» Каже: «Жду вас». І ось я, хоча й мав час

для молитви, але ним не скористався і не спитав Господа за її хворобу. По ревності цієї людини. Не спитав Господа, чи є воля Його, аби цю хвору уздоровити. Поклав на неї руки, закликав ім'я Господне і Бог її уздоровив. Але який результат? Через деякий час Бог посилає мене в одну громаду. Після зібрання пресвітер залишає членів церкви на бесіду. Викликає ту жінку, яку не так давно було уздоровлено через мене. Її тепер відлучають від церкви за блуд. Виявляється, як вона хворіла, то була некрасива, хвороба сильно її попсуvala, худа була, виснажена дияволом — нікому була не потрібна, а як стала здорова, зробилася гарна, то диявол миттю знайшов підхід. Бог показав мені: «Бачиш, що ти наробив?» Може б для неї було краще, коли б вона ще деякий час перебувала в немочі. А тепер, хто знає, що з душою тою буде. Я тоді покаявся і сказав: «Господи, тільки з Твого благословіння, тільки за Твоєю волею! Без волі Твоїї пальцем не ворухну!»

КОР. Коли ми говорили, то прозвучали такі слова: привести людину до віри. Що це означає?

Д.Б. Я часто пригадую слова пророка Ісаї: «Ранами Його ми зцілилися». Зверніть увагу: не зцілилось, а вже зцілились. Вже. Зцілення для нас, воно гарантоване, воно є для нас, просто його треба зуміти взяти. Не треба його шукати чи заробляти якоюсь працею. Ісус сказав: «Він...послав мене зціляти розбитих серцем, проповідувати

полоненим визволення, сліпим прозріння і відпустити пригноблених на волю» (Лук. 4:18). Це воля Господа на уздоровлення. Люди часто не знають цих речей.

КОР. Чи можна, виходячи з цих міркувань, зробити висновок, що діти Божі, в принципі, всі мусять бути здорові, Господь допускає хворобу лише з якоюсь певною Своєю метою, бажаючи користі нам же самим?

Д.Б. Так. Поза всяким сумнівом.

КОР. Брате Дмитре, з нашої бесіди я так зрозумів, що люди, більшою мірою, самі приходять до вас за порадою та щоб отримати уздоровлення. А чи бували такі випадки, коли Господь послав вас кудись, десь далеко?

Д.Б. Бувало й таке. Одного разу Бог відкрив мені дорогу в Сухумі. Уявляєте? Де Рівне, а де Сухумі? Десь років з 8 тому. Чому й для чого — не відкриває. Поїхав. Приїхав туди: Господи, що дали? Для чого я тут? А Бог відповідає: «Сини мої й дочки дійшли вже до того, що кажуть: сьогодні чудес нема. Кажуть: це все було в часи апостолів. А Я тебе привів сюди, бо хочу явити Свою славу і показати чуда й знамення». Прийшов я на зібрання, сів та й сиджу. Під час зібрання Господь мені відкриває: тут є душа жіночої статі, сидить в такому-то ряду, в ній погано працює клапан серця. Ти об'яви після служіння, нехай вона об'явиться і Я її уздоровлю. Нехай вони побачать: є Бог

живий чи нема. Після зібрання прошу всіх затриматися. Об'являю: так, мовляв, і так, тут є душа, в якої не працює клапан серця. Вона кричить: «То я! То я!» І відразу Бог її уздоровляє. Як вони побачили, як почали молитися... Як пішла хвиля благодаті Божої... А деякі стали втікати, бо відчули на собі гріх через своє невір'я. Це було вранці, а на вечірньому зібранні все стало на своє місце. Маловіри покаялися і всі разом ми так гарно молилися й дякували Господа за те чудо.

А ще було одного разу таке. Сниться сон: кличе мене Бог у дорогу. Іду я. Вулиця. Чую, в одній хаті шум великий, збори якісь. Заходжу в те зібрання, бачу, там стоїть пророк і каже до мене: «Вот у тебе на ноге нет пальца». Кажу: «Так, нема». Він далі: «Вот у тебя дома зарыто там-то и там-то то-то и то-то». — «Так, закопане». — «Вот у тебя дома там-то цветы такие-то насажены». Потім про хворобу каже комусь. Так, є хвороба. Отакий сон. На ранок я встаю, думаю: куди ж мені ця дорога буде? Коли приходять до мене з Червоноармійська брати, кажуть: «Ідьмо». Поїхали. З Червоноармійська мене забирають в одне село й починають розповідати: «Тут у нас є один пророк. Каже: у того пальця нема, у того там щось у дворі закопано, у того хвороба — і все правда. До нього багато людей іде віруючих. Ідьмо, Митя, глянеш на нього, що то він за один». Кажу: «Я його вже бачив». Вони дивуються. «Так ти його знаєш?»

Кажу: «Знаю». І починаю розповідати той сон. Переказав усі його пророцтва, а далі питав: «Знаєте, що з ним потім було?». — «А що?» Кажу: «Він ото вже говорив, говорив, а я на нього дивився, дивився... Він говорить, а я підходжу до нього все ближче, вже близче. А потім питав: «Скажи-но брате, скільки в тебе увійшло демонів?» А він мовчить. Тоді я: «Іменем Ісуса Христа забороняю всі дії, виганяю всіх нечистих духів!» І сила та з нього вийшла. На тому й кінчився мій сон. Це, кажу, людина від диявола. Вони кажуть: «То не треба тоді і їхати. Ми тепер будемо знати».

КОР. Брате Дмитре, як же це воно буває так! Якось аж не віриться, що людина може свідомо піти на служіння до диявола. Може ці люди й самі не знають, кому вони служать?

Д.Б. Є такі, що знають, а є що не знають. Сатана дуже вміло дублює, те що робить Бог. Згадаємо, хоча б, тих волхвів у Єгипті (2 М. 7, 8).

КОР. Найкраще дух, що живе в людині, виявляється через пророцтво. Біблія вказує нам на пророків, які говорять від себе. Чи не зустрічалися вам такі випадки?

Д.Б. Зустрічалися, але з цим

боротися легко. То людина сама собі щось надумала — захотілось стати пророком. То не таке страшне, коли служителі в церкві мають дар розрізнення духів. А от коли диявол береться за роботу — ото вже страшно. Хитрість його така, що людина, не досить озброєна духовно, дуже легко попадає під його владу. Сатана входить в людину для якоїсь своєї мети, для зруйнування.

Відвідав колись одне містечко. Там велика церква, благословіння були великі, багато вони мали сосудів. І от під час служіння входить одна сестра, Роза її звали, і починає пророкувати. Як пішла по тих сосудах, по тих служителях, як почала відкривати їхні гріхи! Як махне рукою — всі моляться духом. Таке зібрання чудове! А мені Бог відкриває: це диявол говорить. І от дивиться. Діти Божі, сосуди, проповідники, видіння бачать, пророцтва мають, моляться духом і серця радіють, а сатана говорить. Я думаю: що робити? Ото якби земля провалилася під мною, то мені було б легше. Пресвітер теж щось відчув, пише зписку: «Митя, скажи, що ти про це думаєш?» Я встав тоді й кажу: «Цій людині треба добре каятись. Вона зайнята. Через неї говорити не Божий дух. Їй треба піст, молитву, їй треба очиститись». Думаєте, люди

ШАНОВНІ НАШІ ЧИТАЧІ!

Знайомлівшись із матеріалами, що подані під рубрикою «Порада, втіка, підтримка», ви помітите, що всі вони підібрані на одну тему: дражливість. Дражливість, це така вада, якої мало кому з нас вдається уникнути. Дорогі друзі! Нам би хотілося, щоб наші поради ви активно впроваджували у повсякденне життя. Напишіть нам, як буде протікати ваша боротьба із цим гріхом.

повірили? Після служіння підійшли до мене сосуди й просять: «Скажи, хто з вас має правду, ти чи ця жінка?» Я їм кажу: «Які ж ви сосуди? Якщо не бачите правди, то скоро вона сама себе покаже. Але знайте, що з вами нема Бога». І через місяць та Роза знову прийшла на зібрання. І дух, якого вона мала, поставив її на голову, до гори ногами, і як крутне — мов веретено, як зареве через неї! Отоді всі побачили, яким вона духом водиться.

KOP. Це дуже важлива проблема, особливо для молодих церквів. Молодь, вона широко прагне до Бога, хоче мати дари і вправляти їх, але дуже часто попадає в такі от пастки. Як застерегтися від цього?

Д.Б. Перше застереження. У Слові Божім написано, що вівці Його знають голос Пастиря свого. Треба бути близьче до Нього. Молитися, прагнути до Нього. Тримати з Ним найближчий зв'язок. Святий Дух, Він мов річка гірська, дуже бурхливий та стрімкий. Коли щось туди потрапляє стороннє, то воно зноситься відразу ж і далі вода знову тече чиста. Так само і в зібранні святих. Сатана скрізь намагається пропліти, але якщо там не сплять, то все нечисте виноситься тим стрімким потоком. Але варто той потік перегородити, то дуже скоро вода застоюється, починає давати запах, і то вже ґрунт для нечистоти. Що я тим хочу сказати? Загачувати не треба. Бо буває в нас дуже часто, що у пророцтві щось проскочило не те, відразу брати — ти, сестро, зайнята дияволом. І то все, більше вона пророкувати не буде. Це теж

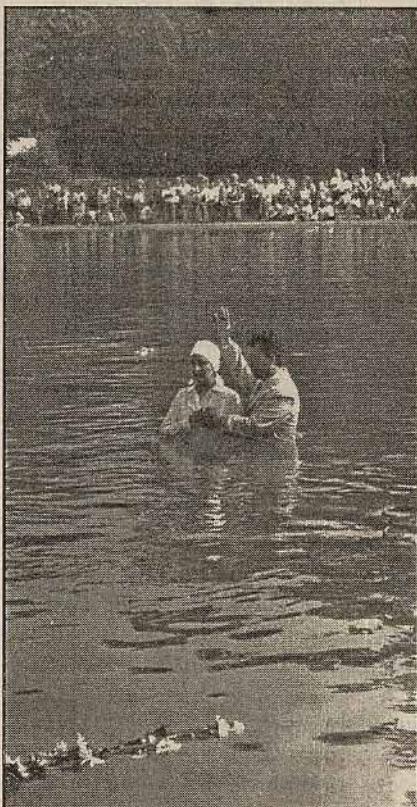
не вірно. Від таких заборон велика шкода церкві, тут треба проявити глибоку мудрість духовну. Поправляти з людиною, підчистити оту Божу рослину, обрізати сухе гілля, як ото виноград обрізають. Приділити їй всю необхідну увагу й християнську любов.

KOP. Як це складно!

Д.Б. Дуже складно. Але якщо за це береться Ісус, то все виходить якнайкраще. Слава Йому!

KOP. Слава!

(Закінчення в наступному номері)

Лине все до неба

Роза Петрівна Курбанова почала писати вірші несподівано - після того, як Господь хрестив її Духом Святым. Працює Вона майстром на залізниці, робота важка, не жіноча. Кожного разу, йдучи увечері додому, молилася до Господа. Святий Дух наповнював груди, знімав утому, давав радість, яка переповнювала єство й витікала з уст словами. Слова ті якось непомітно почали складатися в рими. Сестра їх стала записувати.

А до цього було досить довге й нелегке життя. Роза Петрівна — українка, вийшла заміж за мусульманина — так склалася доля. На щастя, душа цього мусульманина виявилась набагато сприятливішою до Христа, ніж душі деяких «християн від народження». Загалом же доля не була до жінки надто прихильна. Пережила найстрашніше для матері — втрату сина. Не знала, куди себе подіти. Хто міг допомогти? Чоловік, другий син? Їх самих придавило горе.

Допоміг Ісус. Роза Петрівна пише у своєму листі до редакції: «Синові було 24 роки. Загинув у шахті, задихнувся газом. Не можна передати ті страждання, що я пер-

енесла. Але слава Ісусові, єдиному моєму Утішителю — скільки буду жити на світі, стільки й буду Йому дякувати за ту радість, мир і любов, що їх подарував Він мені».

Важко втриматися від того, аби не навести ще кілька рядків з її листа, такі вони щирі й непідробні: «Господа Ісуса Христа люблю, як мати любить свою дитину та наче ще й більше. Він для мене сонечко, без якого я не можу зростати. Слава Йому!»

I ми додаємо від себе: слава! Такі ж прості, невимушені й щирі вірші Рози Курбанової.

дощик

Буде хліб, до хліба щось
знайдеться,
На столі він перший - так уже
ведеться.
Яблука та груші, дині соковиті,
Кавуни солодкі - все дощем омите.

Боже, яка радість, коли дощик ллеться,
Лине все до неба, все наче сміється,
І рослини й люди Бога прославляють:
Слава Богу, кажуть, що дощ посилає.

Люблю я дивитись на життя природи,
Тільки посадила, а бачу - вже сходить.
Потім непомітно з'являться листочки,
Місяць, два мінає - збираї огірочки.

Ти, Боже рідненький, сам знаєш, що
треба -
Небесними силами Сам управляй!
І дощик і сонце даеш Ти нам з неба,
Пошли ж нам любов, благодать і
врожай.

ПОЧУЙ, БОЖЕ, МАТИР

У мене є синочок, улюблена дитина,
З усіх дітей лишилось дитя одне -
єдине,
Мій Отче, в ім'я Сина, почуй мене,
молю,
Синочка в Твої руки, Спаситель,
віддаю.

Ти знаєш краще мене, що в сина на
душі,
До Тебе я звертаюсь в молитві, у вірші:
Мій милій, добрий Боже, за нього Ти
страждав
У ті далекі роки життя Своє віддав.

Не дай йому пропасти - спаси і
пожалій,
Даруй мені це щастя - хай син мій
буде Твій,
Свої святії руки на нього поклади
і по Своїй дорозі вперед його веди!

Я вірю, що почую, як Слово він чита,
Надію в серці маю - настане мить
свята.
Синочку, рідний сину, прийди скоріш
до Бога,
Хай серце мое, сину, полишить ця
тривога.

Бо я так настраждалась - душа моя
зболіла,
Я так набідувалась - за вас усе
молилася.
Ісусе, любий Спасе! Ти можеш ізцілити!
Мій дорогий Учитель! Почуй, що
просить маті!

Надія Дмитренко

ХОЧ СЕРЦЕ І ПЛАЧЕ...

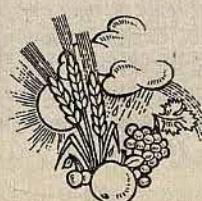
Хоч серце плаче і болить,
Та духом я не впала.
Кохання блискавична мить
Як спалах доторяла.

Як бути далі, жити як!
Кохання зліт і — зрада.
Прийди, мій Боже, звіддаля
Твоя хай буде влада.

Лиш Ти не зрадиш,
Все простиш,
Якщо і помилуся,
Якщо й страждати мені звелиш -
Страждань не побоюся.

З Тобою лиш щаслива я,
Тобі одному вірна.
Нехай любов моя сія,
Мов проповідь Нагірна.

Тепер я буду вічно жити,
Пора моя настала.
Гори життя щаслива мить,
Я Бога покохала!

Порада, втіха, підтримка

ХВИЛИНА ГНІВУ

От Ви зустріли людину, яка завжди викликає Ваше роздратування, ось діти знову Вас не послухали, ось... однім словом, гнів вибухнув у Вашому серці і Вас «понесло». Ви вже не володієте собою.

Як бути в подібних обставинах?

Якщо гнівливість дійсно дошкуляє Вам, і Ви маєте велике бажання її позбутися, то візьміться за цю проблему з усією, як кажуть, відповідальністю. Усвідомте: сатана знайшов дуже ефективний спосіб притягти Вас на ланцюги біля себе.

- Покайтесь перед Господом, як за Всякий гріх, за те, що Ви досі давали можливість сатані ефективно діяти через Вас.
- Поставте свою потребу в церкві, коли оголошують про молитву за нужди.
- Візьміть один або кілька постів.
- Відчуваючи перші позитивні зміни в характері, продовжуйте підкріплювати їх гарячою молитвою доти, доки проблема не буде вирішена повністю.
- Не забувайте дякувати Господа за допомогу і підносити Йому хвалу.

Бог дасть Вам все, чого Ви просите, але й Ви докладайте максимум зусиль. Бог хоче від нас співпраці.

Перше, чому необхідно навчитися, це в стресової ситуації не діяти автоматично. «Тому, брати мої любі, нехай кожна людина будескою на слухання, повільною на слова, повільною на гнів, бо гнів людини не творить правди Божої» (Як. 1:19). Навчіться витримувати хоча б невелику паузу між спалахом гніву й Вашою реакцією (Вашою відповідлю тому, хто Вас дратує). Одна сестра розповідала, що Вона поставила собі за мету в цій паузі десять раз подумки сказати: «Господи, слава Тобі!» Така, здавалося б, проста річ, але наслідки були вражаючі. За ці кілька миттєвостей сестра не лише встигала заспокоїтись настільки, що вже могла володіти собою, але й отримувала від Бога настанову, як бути далі, що відповідати. Ще краще, це попереджати такі ситуації, де ми можемо «зірватися». «Будьте тверезі, пильнійте, бо противник Ваш, сатана, ходить як лев, що ричить і шукає, кого б пожерти» (1 Петр. 5:8).

Якщо Ви пильнуете, то зіткнувшись із людиною, яка Вам не дуже приемна, завжди знайдете кілька секунд, аби запросити Ісуса бути присутнім у Вашій розмові. Споряджаючи дітей до школи, завжди подумки попросите у Нього миру і спокою. Зустрічаючи чоловіка увечері з роботи, знайдете хоч одну мить, щоб скласти Христові подяку за те, що дав Вам саме такого мужа, який Вам потрібний. «Терпеливий у гніві — багато-розумний...» (Пр. 14:29).

**БОГ УЧІВЕДІЖУС
В ВІРІ**

Демобілізувавшись із армії, я поставив собі за мету прочитати Біблію. Я вважав, що кожна людина повинна знати цю найпоширенішу у світі книгу.

Читав, доляючи сторінку за сторінкою, спочатку дещо скептично ставлячись до деяких місць, а деякі не розуміючи зовсім, але не полишив цю справу.

Чим далі, тим усе більше й більше розумів Слово. Тепер уже інша мета заволоділа мною: «Боже, якщо Ти є, то відкрийся мені».

Поступово Господь давав віру. Атеїзм відкинуто, я читав Біблію з великим захопленням. І ось місце, де Ісус Христос прощається зі своїми друзями, перед Своїм розп'яттям, ось останні Його години перебування в земному житті... Серце в мене затріпотіло і я зрозумів: правда, правда і ще раз правда. Я заплакав і серцем відчув Ісуса, який подолав тую смерть, який воскрес і живий. Почав говорити до Нього. Все Йому розказав, все, що мав на серці. Це була моя перша справжня молитва.

В той день спати пішов пізно. Лежачи на ліжку, продовжував говорити з Ісусом. А на другому ліжку в тій же

кімнаті лежала хвора маті. Я згадав собі один Біблійний випадок (Мт.8:5-13), де Ісус уздоровляє слугу сотника, й подумав: «Для Господа нема нічого неможливого, Він може зараз її уздоровити з неба, на відстані, без дотику людської руки». Тільки це подумав, як раптом маті моя заворушилася на ліжку, встала і каже: «Щось із мене як рукою зняло...»

Маті стала здорова, я утвердився у правильності вибраного шляху. Зусилля мої не пропали марно. Господь відповів мені, а Біблія стала книгою всього моого життя.

**БОГ УЧІВЕДІЖУС
ВІРІ**

Був кінець робочого дня. Попросивши Божого благословіння на дорогу, я поспішив додому. Треба було пройти пішки близько трьох кілометрів. Через кущі дорогу зовсім не було видно, ніхто і ніщо не заважало мені перебувати зі своєю совістю і Богом наодинці.

Нешодавно я сків недобрий вчинок. На серці було гірко і млюсно. Тягар гріха притис мене, здавалося, нема ніякого виходу. Але Господь ніжно продовжував стукати до моого серця. Вирішив я визнати свою провину, попросити у Бога прощення і допо-

моги, щоб надалі так не чинити. Що й зробив, повіривши в Його милосердя, про яке так багато читав у Євангелії. І попетіли мої думки далі. Думаю: Бог є Любов. От Він мені простив мої гріхи через Сина Свого Ісуса Христа. Людська любов, вона така, що коли простила, то ще раз пригадає. А Божа не тільки не згадає, але простивши, благословить. І це ж Він може зробити для мене тепер, і я можу це відчути. І тоді я звернув свій зір до неба: «Господи, чи не міг би Ти зробити так, щоб я зараз не йшов пішки, а їхав?» Тепер знаю, що то було дитяче й не зовсім розумне прохання, але хіба я це розумів тоді? Тоді мені понад усе потрібна була відповідь Божа.

Не встиг закінчити оцю свою молитву, як почув на дорозі різкий сигнал машини. Я йшов собі далі, не бачачи дороги, впевнений, що з дороги не видно й мене. Сигнал не припинявся. Ну хто тут міг мене кликати? Але ж тут більше нікого немає! Щось підштовхнуло мене в бік дороги. Повільно, з деяким страхом прорерся крізь кущі. На узбіччі стояв новенький "Москвич". Обережно я почав наблизатися до авто, що сигналіло. Передні дверцята були відчинені. Водій - незнайомий. Він показав на сидіння поряд із собою: «Сідай!». Я сів, і вже їduчи, зрозумів, що цим Бог ствердив мое міркування. Я широко Йому помолився й подякував за любов та милосердя.

Це та Любов, що мала прощення й благословіння. Дорогий друже! Можливо, на таких прикладах з моого життя, з чудес і знамень, з плачу і радості, про яку без прикрас розповідаю тобі, ти все зрозумієш, відчуєш серцем правду. Тоді прийми її. Бог готовий тебе простити й благословити, але треба прийти до Нього вірою, через Ісуса, бо Він є втілення Божої любові. Визнай перед Ним свої гріхи, повір у Його Любов, і прийми її через послух. Не бійся, що прохання твої можуть здатися Йому нерозумними чи надто сміливими. Якщо вони від широго серця, Бог прийме їх і дасть відповідь, бо Він розуміє все.

БОГ ЗАКЛІЧА ВІРНІХ СВОІХ

Я лежав тяжко хворий, це було вже третє запалення легенів. Пізно почали лікувати, бо довго не могли встановити діагноз. В тій же палаті, де перебував я, знаходилися й інші діти, але переважно з мамами, бо були набагато молодші за мене. Зі мною ж матері не було. Вона лише відвідувала мене час від часу. Багато людей у палаті знали, що я з віруючої сім'ї. І дехто дуже полюбляв у моїй присутності розповідати різні байки про віруючих людей. Це завдало болю й лягало важким тягарем на мое дитяче серце. Бо я зінав, що вони говорять неправду.

Найбільш агресивною між ними була одна санітарка.

Я мовчав, намагаючись не реагувати на їхні насоки, а в серці звертався до Бога, щоб визволив мене. Бог почув стогін моєї душі. I одного разу, у розпалі їхньої бесіди, несподівано кімнату наповнив якийсь дивний звук. Всі скочилися на ноги, озираючись туди й сюди. I тут побачили, як невидима рука нахилила мою лікарняну склянку й повільно вилила з неї все, що там було. I воно текло по столику, збігаючи на підлогу. Присутні спантеличено переглянулися, із подивом знову дивилися на цю стікаючу рідину і склянку, що вже стояла на місці. Всі були злякані, розмова не відновилася. Люди квапливо розійшлися.

З того часу мене вже не чіпав ніхто.

Бог заступився за мене, сталося маленьке чудо. Я знаю, є чимало людей, які легковажать з іменем Божим, або й навіть кидають у Його бік образливі слова. Хотів би звернутися до таких людей із застереженням: не робіть цього ніколи, бо за все вам доведеться свого часу дати звіт, примиріться з Богом, а ще краще — подружітися з Ним через Святе Письмо, через покаяння. I Він ніколи не залишить вас і не підведе.

Ярослав Бойцан,
Тернопільська обл.
с. Золотий Потік

БОГ РЯТУЄ ВІД СМЕРТІ

16 лютого 1991 року, я їхав автобусом до Чернігова, маючи путівку в санаторій. В автобусі сиділо близько двадцяти пасажирів. Шофер набрав велику швидкість і десь хвилин через двадцять я відчув страшний удар. Єдина мить промайнула, і я вже лежав на землі, біля самих запізничних рейок. Повз мене гуркотів потяг, біля обличчя мелькали страшні колеса. Жахнувшись, я інстинктивно відсахнувся, відкотившись якомога далі. В голові промайнула думка: «Ісусе, спаси мене!» Потяг промчав. Прийшовши до тями, я став оглядати себе. Руки є, голова ціла. То вже добре. Підвівся. Бачу — увесь у крові. Обмацав усі свої члени. Жодної кістки не зламано, ніде жодної рани, нічого не болить. Звідки ж стілки крові? Лише тепер я оглянувся навколо і пополотнів. Навпроти лежали понівеченні, розтерзані тіла пасажирів. А автобус, перерізаний навпіл, валявся обабіч залізничного полотна, мов якась коробка. Все перемішано, розбито, поламано, все у крові. Біля мене лежала людина без голови, валялися відрівні руки, ноги. Відірвана рука дитини ще тримала шматок щербету, — як іла його, так щербет і лишився у руці.

Поїзд Івано-Франківськ-Москва зупинився за сімсот метрів від місця аварії, протягши під собою двигун

автобуса. З двадцяти пасажирів одинадцять померли на місці, решта були у важкому стані. Троє з них померли в лікарні. На мені не було й подряпини. Слава Господеві!

Люди, що надійшли до місця аварії, бачили мене абсолютно неушкодженим, як я обмивався і приводив себе в порядок, і не знали, що думати. Здивуванню їх не було меж. Я й сам нічого не розумів, не знаю, як мене винесло, чи через вікно, чи через стіну, чи якось інакші — то вже буде таємницею назавжди.

Я плакав і радів водночас. Я молився й дякував Господа як міг, за те, що Він зберіг мене у такій страшній пригоді. Слава Йому! То було справжнє чудо, яке Бог створив у моєму житті. Алілуя!

Віорел Лазурко
с. Кам'янка, Чернівецької обл.

БОГ ПОВЕРТАЄ ЗДОРОВНІТЬ

Я був хворий на шлунок і виразку (язву-рос.) дванадцятапалої кишki. Лежав у лікарні, покращало — виписали додому, а дома товариші мої, як то у світі водиться, підмовили мене, я випив і знову потрапив до лікарні. Отримавши більш як дев'яносто уколів, трохи дійшов до розуму й покаявся. Та хвороба не поліщала мене. Моєю їжею на довгий

час стали манка з молоком, картопляне пюре і більш нічого.

Одного разу я з братом поїхав до дітей Божих у Вінницю. Зайшли в бідну хатину однієї сестри. Побачили, як вона жила. Речей майже ніяких. Стеля підперта дрюком посеред кімнати, щоб не обвалилася. Стало нам якось навіть ніяково, та коли почали молитися, сила Духа Святого наповнила кімнату відразу.

Я відчував себе десь під стелею. Сестра підійшла до мене. Я нічого ще не казав про свої хвороби, вона не знала, що я хворий, але простягнула руку до мене й Бог йі відкрив. Вона приклада руку саме туди, де мене боліло. І Духом Святым промовила: «Від сьогодні боліти не буде. Ти здоровий ім'ям Ісуса Христа.» Слава Йому! Від тієї хвилини до сьогодні я абсолютно здоровий, все роблю, все їм, не то що огірки, часник чи сало, а й чимало імпортних салатів особливого приготування, дуже гострих. Ім доскоху і нічого не болить. Бувало, дружина мене зупиняла зі страхом, але я не зважав. Адже Бог мій уздоровив мене! Він Той самий, що був учора, Він такий і сьогодні і повік. Слава й подяка Йому!

З того часу я перестав ходити в лікарню, бо стояв на обліку зі своєю хворобою, не з'являвся навіть на планове обстеження. Це помітили і почали вимагати, щоб я пройшов перевірку. Робилося це досить наполегливо і я змушений був дати згоду. І коли за всіма результатами обстеження жінка-лікар

почала робити висновки, то дивилась на мене, як на якийсь феномен: то ставила окуляри на ніс, то знову знімала, то знову одягала, тоді пильно так глянула мені в очі і мовить: «Кажіть: слава Богу!» І я сказав. Вона: «Ще кажіть». І я знову сказав. Вона тоді: «У вас усе, як у новонародженого, наче й не було ніколи жодної хвороби. Ні рубців, ні навіть сліду ніякого нема». Слава Господеві!

Моя дружина Марія ще в давні роки мала змогу покаятися. Але вона не поспішала, а роки минали, і Бог все навідувався до неї, щоб напоумити її. Перша операція — лопнув апендикс, друга — на кисту. Жінка все не каялась. І от третя операція — видалення пухлини, як кажуть ще — «дикого м'яса».

Лежала вона в онкодиспансері в м. Чернівцях. Коли розрізали хворій живіт, то побачили, що пухлина заповнила уже всю порожнину й операція нічого не дасть. Вони зашили рану і на деякий час лишили Марію в лікарні, щоб загоївся шов, після чого мали віддати її додому на вмирання, як вони роблять завжди. Жінка після операції була непримотна чотирнадцять днів, а потім ще час від часу то приходила в свідомість, то впадала в забуття, так що з випискою довелося зачекати. Марія опісля мені розповідала, що однієї ночі з'явився їй дуже гарний молодий чоловік і сказав: «Якщо хочеш бути здорововою, то молися». І вона

молилася молитвою «Отче наш», бо по-іншому не вміла.

Одного дня її виписали, сказавши мені, що виходу нема, мовляв, бери її додому й готовтися до найгіршого. Вдома жінка мені каже: «Петре, дозволь мені покаятись...» Я подумав, що жити її лишилося днів десять, чого би я боронив? Звичайно, дозволив. Вона покаялась, охрестили її, зробили все, як на смерть. Але йшов час, Марія не вмирала. Вона не вставала й довелося ходити біля неї, мов коло малої дитини.

Для мене то був нелегкий час, бо треба було ще й працювати. Та одного дня повертаюся з роботи, а дружина моя біля печі готує вечерю. Мені було і радісно і дивно. Слава Богові Всешињному!

Пізніше Марія призналася: «Бог сказав мені Святим Духом, що я ще буду всюди ходити і їздити, і довго ще буду йому служити». Алилуя! І так сталося. Марія була в багатьох місцях, де свідчила про Бога живого та Його любов до людей.

З того часу минуло двадцять років. Жінка моя жива й здорована. Слава нашему Господеві!

Петро Микитюк
с. Кам'янка
Чернівецької обл.

Ці свідчення зібрали й надіслали до редакції брати Никодим Марчук, Михайло Глобак та Ярослав Бойцан, за що редакція висловлює їм ширу подяку.

В нашій сім'ї - незлагода

Фрагменти книги Міхіакі та Хільдегард Хорі

ЗАПИТАННЯ — ВІДПОВІДІ

Запитання

У нашій сім'ї єшь негаразд. Ми одружені близько десятка літ, але ось уже майже п'ять років, як ми просто проживаємо один біля одного. Нічого особливого, на перший погляд, не відбувається, просто нам немає про що говорити. А коли ми проводимо час разом, то це найчастіше закінчується сваркою.

Інколи я сама себе не розумію, але все, про що він говорить, або ж не говорить, дратує мене. Я визнаю, що ще до заміжжя мала деякі труднощі, коли треба було підкорятися. Можливо, це тому, що була єдиною дитиною в сім'ї. Десять у глибині душі відчуваю жалість до свого чоловіка, але пересилити себе не можу, і тому все частіше з'являються думки про розлучення. Ми обоє отримали виховання у віруючих сім'ях, ми обоє віруючі і знаємо, що Слово Боже категорично проти розлучення, але ж так, як ми живемо, це не життя. Одного разу ми навіть зібрали з цього приводу сімейну раду, після неї кілька місяців було краще, а потім усе пішло по старому.

Чи ще можна врятувати нашу сім'ю?

Відповідь

Є люди, котрі дуже добре знають свою життєву позицію. Але є й такі, котрі проживають свій вік, не маючи жодної мети. Однак наше життя надто цінне, аби ми необдумано розтрачували його. Врешті, воно і вручено нам Богом, як велике благо, й ми не можемо нехтувати цим надзвичайним даром.

Чи задумувалися ви коли - небудь, що ви теж є відповідальні за вашу сім'ю, і так легко ухилятися від цієї відповідальності не можна. Це означає, що треба навчитися робити поступки там, де іншого виходу немає, де не виходить так, як нам би хотілося. **Треба вчитися жити.**

Уміти жити зовсім не означає, що треба жити за якоюсь схемою, але сімейне життя має свої, так би мовити, правила гри, які необхідно знати кожному. Виконання цих правил допомагає уникнути зайвих конфліктів і робить наше сумісне існування приємнішим і цікавішим.

Ви згадали про те, що зростали єдиною в сім'ї дитиною. Можливо, з цієї причини вам важче відмовитися від своїх інтересів. Вам важко бути в покорі.

Якщо я вас вірно зрозумів, то ви не зовсім візнаєте свого чоловіка яко мужчину – звичайно, у широкому розумінні цього слова. А чи ви подумали хоч раз над тим, що така точка зору є образлива для вашого чоловіка? Мова не про те, що один мусить панувати, а інший скніти в мовчанні, мова про те, що сімейні ролі розподілив Бог, і кожний з нас повинен бути на своєму місці. В сім'ї мусить панувати принцип: “один для одного”, але не в тому сенсі, що інший існує лише для того, аби мені було добре. Це вкрай егоїстична позиція і вона ніколи не буває задовільнена, оскільки справжнє щастя ми знаходимо лише там, де ми віддаємо себе.

Порада, втіха, підтримка **ЗАРЯД ЗЛОСТИ**

Отже склалася вибухонебезпечна ситуація. Вам щось сказали — гнів спалахнув у Вашомусерці, але Ви вже трошки навчилися володіти подібними обставинами, добре засвоївши істину: «Лагідна відповідь гнів відвертає, а слово вразливе гнів підіймає» (Пр. 15:1). «Не спіши у своїм дусі, щоб гніватися...» (Екл. 7:9). Ви навчилися витримувати «мирну» паузу й можете вже на виклик Вашого подразника дати спокійну і врівноважену відповідь. Гнів Ваш трохи пригас, Ви задоволені тим, що не відповіли злом на зло, тим, що вчинили по Слову Божому. «Ворогуючі сторони» благополучно розходяться.

На жаль, на цьому небезпека конфлікту ще не зникла, Вона лише зменшилась, набула прихованого характеру. Справа в тому, що після спалаху люті в серці людини завжди і надовго лишається потужний «заряд» невдоволення. Не обставини породжують зло в наших серцях, а зло, яке там живе, шукає собі для виходу сприятливих обставин. Зло, яке не вилилось у сварку, ще довго пектиме Ваше серце. Сатана ще довго не буде відходити, підштовхуючи Вас до якихось дій супроти неприємної Вам людини. Ви хоч слово де-небудь та скажете про неї недобре — на радість дияволу.

Погасити цю «бомбу уповільненої дії» можна лише щирою й гарячою молитвою. Дуже важливо зрозуміти: якщо гнів на брата або сестру є у Вашім серці, то сварка фактично відбулася, хоч її й не видно було зовні. Вона відбулася у Вашій душі.

Постараїтесь простити Вашого супротивника, примиритися з ним у серці. «Мирися з твоїм противником швидко, поки ти ще на дорозі з ним...» (Мт. 5:25). Вилійте всі свої обrazи й невдоволення перед Ісусом. Розкажіть Йому про все. Просіть Його, аби Він силою Духу Святого звільнив Вашесерце від того «динаміту».

І коли Він це зробить, поводьтеся відповідно: не «дміться», не ходіть насуплені, хай кожний бачить, що мир та спокій в Ісусі Христі панують у Вашому серці.

Я переконаний, що у вашому шлюбі є місце для нового початку. Ви обом цього бажаєте. Беручи шлюб, ви довірили себе чоловікові. Тепер мова йде про те, аби ви зробили це ще раз. Справа не легка, але ви почніть її. Не очікуйте, що чоловік зміниться, не вимагайте цього від нього. Якщо зміниться ваше ставлення до нього, він це відчує й почне по-іншому ставитися до вас. Неодмінно! Але почніть із себе. Просіть Господа, щоб допоміг вам змінитися, докладіть максимум старання.

Вельми важливим у подібних справах є перегляд фактора очікування. Що таке фактор очікування? Щоб ви зрозуміли, варто вам згадати той час, коли ви ще тільки-но збиралися заміж. Що ви хотіли отримати від майбутнього подружнього життя? На що сподівалися? Просто любили і хотіли бути разом? Мали надію отримати спокій, матеріальний достаток, певне становище в суспільстві? Можливо, просто боялися втратити час і залишитися самотньою назавжди? Егоїстична постановка мети не робить людину щасливою, навлаки - породжує незадоволення, навіть у випадку успіху. Виникають все нові й нові вимоги, а врешті життя стає порожнім.

Поставте собі за мету зробити вашого чоловіка щасливим. Іншого виходу немає, якщо ви хочете бути разом. Звичайно, це не робиться за один день, вам доведеться дещо перевчитися, але Господь по молитвах дасть те, про що будете просити.

Для початку відвerto поговоріть з вашим чоловіком. Можливо, він розуміє

ЩО МОЖЕ І ЧОГО НЕ МОЖЕ

Їжа та харчування - з руки Божої

«Нема ліпшого земній людині над те, щоб їсти та пити, і щоб душа її бачила добре із труду свого. Та й оце все, я бачив, воно з руки Бога!» (Екл. 2:24). «Бо хто буде їсти, і хто споживати спроможе без Нього?» (Екл. 2:25). «Хліба нашого насущного дай нам на кожний день» (Лк. 11:3) «І не шукайте, що будете їсти, чи що будете пити, і не клопочіться. Бо всього цього ѹ люди світу оцього шукають, Отець же ваш знає, що того вам потрібно» (Лк. 12:29, 30).

vas краще, ніж ви думаете. Можливо, йому теж болить ця проблема і він мучиться, не знаходячи шляху для її вирішення. Якщо ви зробите його своїм союзником, то завдання буде набагато простішим.

Ви сказали, що думаете про розлучення. Якщо відважитесь на таке, то хочу сказати: не думайте, що цим вашу проблему буде вирішено. Сім'я від Бога, Бог дав такого чоловіка, який вам потрібен. Розумію, ці слова прийняти нелегко, але скажу: причина вашої біди, перш за все, у вас самій. У вас немає злагоди з собою і це спричиняє незадоволення й неспокій.

Як можна дійти до згоди з самим собою? Моліться до Господа й просіть, аби Він допоміг вам виробити нову концепцію життя й поведінки. Повірте, задоволення ваших забаганок не принесе вам щастя — навпаки. Але коли ваше життя наповниться Божим змістом, то ви будете щаслива. Це наповнення не залежить ні від багатства, ні від того, що ми можемо придбати, але залежить від того прихованого духу нашого існування, яке проходить день за днем у єднанні з Ісусом Христом.

Коли ми приймемо той спосіб буття, який пропонує нам Ісус, тоді побачимо, яким порожнім було все, що до цього здавалося вартим нашого прагнення. Отже, відкривайтесь Богу, хай Він через Святого Духа пробудить у вас спрагу до справжнього життя.

Переклала з німецької Лілія Маслова

Ніяка їжа не є нечистою перед Богом.

«Не те, що входить до уст, людину сквернить» (Мт. 15:11). «Я знаю, і пересвідчений у Господі Ісусі, що нема нічого нечистого в самому собі» (Рим. 14:14).

«Коже бо Боже творив добро, і ніщо не негідне, що приймаємо з подякою» (1 Тим. 4:4).

«Їжте все, що на ятках м'ясних продається, за сумління зовсім не турбуючись» (1 Кор. 10:25).

Їжа освячується словом Божим і молитвою

«Воно бо освячується Божим словом і молитвою» (1 Тим. 4:5).

«І ото, коли сів Він із ними до столу, то взяв хліб, поблагословив їх, і ламаючи, їм подавав» (Лк. 24:30).

«І Він узяв п'ять хлібів та дві риби, споглянув на небо, поблагословив їх, і поламав, і дав учням, щоб клали народові» (Лк. 9:16).

«Було у них трохи рибок. I Він ізвелів на землі посадити народові. I взявши сім хлібів і риби, віддавши Богу подяку, поламав і дав учням своїм» (Мт. 15:34-36).

За їжу й питво треба дякувати Бога

«Тож, коли ви єсте, чи коли ви п'єте, або коли інше що робите, - усе на Божу славу робіть!» (1 Кор. 10:31). «Хто єсть, — для Господа єсть, бо дякує Богові» (Рим. 14:6). «Бог створив на поживу з подякою віруочим та тим, хто правду пізнав» (1 Тим. 4:3-4). «Узявши ж чашу, і вчинивши подяку, Він промовив: «Візьміть її, і поділітесь між собою» (Лк. 22:17). «Коли я стою спільноком їжі з подякою, чому мене зневажають за те, що дякую я?» (1Кор. 10:30). «А Ісус узяв хліб, і, подяку вчинивши, роздав тим, хто сидів» (Ів. 6:11).

Яку їжу єсти — справа совісті людей

«Нехай кожен за власною думкою тримається свого переконання» (Рим. 14:5). «Я знаю, і пересвідчений у Господі Ісусі, що нема нічого нечистого в самому собі, тільки коли хто вважає що за нечисте, тому воно нечисте» (Рим.14:14). «Хто єсть,— для Господа єсть, бо дякує Богові. А хто не єсть,— для Господа не єсть і дякує Богові» (Рим.14:6).

Розрізнення у їжі — ознака немочі у вірі.

«Один бо вірує, що можна єсти все, а немічний споживає ярину» (Рим. 14:2). «А хто має сумнів, коли єсть, буде осуджений, бо не робить із віри, а що не від віри, те гріх» (Рим.14:23).

Чому їжу не можна припинювати й осуджувати один одного. «Хто єсть, нехай не погрожує тим, хто не єсть: А хто не єсть, нехай не осуджує того, хто єсть,— Бог бо прийняв його» (Рим. 14:3).

«Тож, хай ніхто вас не судить за їжу чи за питво» (Кол.2:16).

Не можна спокушати їжою один одного

«Коли ж через поживу сумує твій брат, то вже не за любов'ю поводиша ти — не губи своєю поживою того, за кого Христос був умер» (Рим.14:15). «Не руйнуй діла Божого ради поживи — усе бо чисте, але зло людині, що єсть на споткання» (Рим.14:20). «Добре не єсти м'яса, ані пити вина, ані робити такого, від чого брат твій пріщиться, або спокушується, або слабне» (Рим. 14:21). «Ось тому, коли їжа спокушує брата мого, то повік я не єстиму м'яса, щоб не спокусити брата свого!» (1Кор. 8:13).

Не можна єсти ідолської жертви, задушенини та крові

«Бо зволилось Духові Святому і нам — тягару вже ніякого не накладали на вас, окрім цього необхідного: стримуватися від ідолських жертв та крові, і задушенини та від блуду. Оберігайтеся від того, ви зробите добре» (Дії 15:28-29). «Коли ж скаже вам хтось: «Це ідолська жертва,— не їжте...» (1Кор. 10:28).

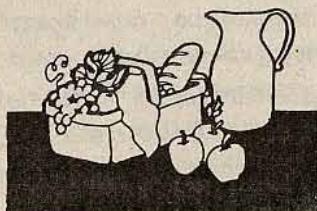
Заборона єсти якусь їжу є вчення небіблійне.

«А Дух ясно говорить, що від віри відступлять дехто в останні часи, ті хто слухає духів підступних і наук демонів, хто в лицемірстві говорить неправду, і спалив сумління своє,... наказує стримуватися від їжі, яку Бог створив на поживу» (1Тим. 4:1-3).

Ненаситність і пияцтво - гріх

«А котра у розкошах живе,— та живою померла» (1Тим. 5:6). «А догодження тілу не обертайте на пожадливість» (Рим. 13:14). «Їхній кінець — то загибель, шлунок — їхній бог, а слава — в їхньому соромі» (Філ. 3:19). «Уважайте ж на себе, щоб ваші серця не обтяжувалися ненажерством та пияцтвом, і життевими клопотами». «Вони скелі підводні на ваших вечерах любові, бо з вами без страху їдять та сеbe попасають» (Іуд.1:12). «Як уденъ, поступаймо добродетельно, не в гульні та пияцтві, не в перелюбі та розпусті, не в сварні та заздрощах» (Рим.13:13). «Бо досить минулого часу, коли ви чинили волю поган, ходили в розпусті, у пожадливостях, у пияцтві» (1Пет.4:3).

B. Бєлих

Порада, втіха, підтримка

ВИ ВСЕ-ТАКИ ПОСВАРИЛИСЬ...

Незважаючи на Ваші героїчні зусилля уникнути конфлікту, іскри сварки все ж проскочили між Вами. Не впадайте у Відчай! Більше моліться. Просіть Господа, щоб дав Вам ще сили для стримання почуттів. Будьте наполегливи як у молитвах, так і в спробах оволодіти собою. Пам'ятайте: Ісус може все! Всі причини знаходяться в нас самих. Постараитесь не допускати думок, що у Вас нічого не вийде, що Бог від Вас відвернеться і тому подібне — ті думки підкідає Вам сатана. «Хай просить з вірою, без жодного сумніву» (Як. 1:6).

Отже, якщо конфлікт таки відбудеться, не пускайте справу на самоплив. Тим більше — не давайте сварці розгорітися, не допускайте її продовження. Після зіткнення Ви дещо охололи і маєте змогу більш-менш спокійно молитися. Просіть Ісуса, щоб простив Вас за «зрив» почуттів. Не старайтесь знайти собі вилікання. Будьте абсолютно чесні перед Богом.

Просіть Вашого супротивника. Моліться, щоб Господь потрудився над його серцем, щоб уладнав конфлікт і дав мир Вам обоим.

Просіть Ісуса, щоб навчив Вас якомога скоріше забувати про конфлікти та якомога швидше і глибше прощати того, хто образив чи роздратував. «На зле будьте як діти» (1 Кор. 14:20), «будьте... прості на зло...» (Рим. 16:19).

дитячий куточок

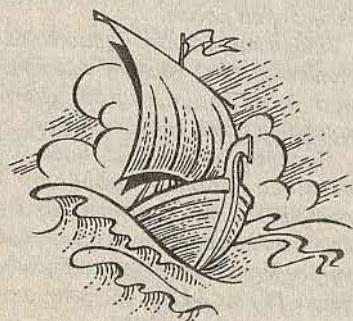
«Леда» врятував людей з корабля «Кармт».

Можете повіріти, що ми, які чули про це по радіо, були в захопленні. Море - величезна сила, суша то є маленький клаптик проти нього.

Сьогодні ми почуємо одне запитання, яке Бог поставив Йову. Воно записане в книзі Йова 38:8.

«І хто море воротами загородив, як воно наступало?»

Так, хто він, що загородив море воротами, аби воно не вирвалося та не зруйнувало все? На це Йов міг відповісти лише одне: «Це не я». А ви, любі діти, хіба хто з вас, як ви були на морі, не намагався зупинити море, коли воно насувалося на берег? Чи вдавалося це вам зробити?

Багато років тому на Північному морі стався великий штурм, подібного до нього не так часто бачили люди. Тоді по радіо на весь світ пролунали назви деяких кораблів. Чудовий корабель під назвою «Венус» зумів урятувати команду іншого корабля «Трім». Також корабель

Ворота для моря

Йоганес Торвальдсен

О, ні! Але ми з вами можемо бути впевнені, що є Той, що сильніший від нас. Який може загородити море воротами. Ви, сподіваюся, пам'ятаєте, як учні Ісуса не зуміли одного разу утихомирити слабеньке Галілейське море. Але хто був Той, що наказав бурі й хвилям і вони вщухли?

Так, це був Ісус. Він і ніхто інший. Лише Він може наказати морю утихомиритись. Одне тільки погано: багато людей моляться, просята Бога, щоб Він допоміг їм на морі, під час штурму, але коли вони спасаються та нарешті ступають на суху землю, то вже ніколи не звертаються до Бога в молитвах, щоб подякувати Йому.

Біблія часто згадує море. Коли Вона має розповісти про велич та могутність Бога, Вона розказує про море.

А чи ви багато знаєте про море? Якщо ні, то почитайте географію і ви побачите, що Бог є великий творець. Найглибше море, про яке ми знаємо, зветься океаном. Найглибше місце в океані знаходиться біля Філіппінських островів. Глибина його там досягає десяти тисяч метрів. Якби ми йшли пішки, то витратили б більше двох годин, щоб дістатися дна.

Це мов справжня казка!

Але Боже творіння є ще більше, ніж будь-яка казка.

**Переклав із норвежської мови Сергій Ковальчук,
вірші Сергія Рачинця**

ЛІТЕЧКО

А вже чорняве літечко
Купається в ставку,
Комусь дарує квіточку,
Для когось — і медку.

Мені ж воно — намистечко,
Дорослим сіножать...
Це тепле й мудре літечко —
Господня благодать

ХМАРКА

Хмарка в небі, трім гуркоче,
Розсівати дощик хоче...
Посміхнулася землиця —
Буде жито і пшениця.
Хлібороб вже без тривоги
Скаже широ: «Слава Богу!»

*Любі
хлопчики й дівчатка!*

Прочитавши оповідання відомого норвежського письменника та вірші теж відомого українського поета, намалуйте до них малюнки і надішліть нам. Кращі з них ми надрукуємо в «Дитячому куточку».

*Хай вас
Бог благословить!*

ПІД МАСКОГО СУЧASНОЇ НАУКИ

Еміль Кремер

РАДІЕСТЕЗІЯ,
ГОЙДАННЯ МАЯТНИКА
ЛОЗОХОДСТВО

Слово «радіестезія», що має наукове звучання, означає «сприйнятливість людини до коливань (радіації та випромінювання)», які ніби-то властиві всьому, що існує на землі. Стверджується, що ці коливання здатна уловлювати лоза — пруток, що періодично коливається. Таким способом знаходять воду, корисні копалини і т.п., і робиться це, за твердженням радіестезіологів, на науковому ґрунті. Що жкаже нам про це історія, наука, Біблія?

Розглянемо спочатку такий радіестезіологічний пристрій, як металевий маятник, його ще називають «сидеричний маятник» (від грецького слова сидерос — залізо). Він складається з невеликого тягарця (золота обручка, кулька зі слонової кістки, шматочек міді, свинець, скло, дерево та ін.), підвішеного на ланцюжку, нитці чи волосині. «Пошукова лоза» складається з розщепленої ліщинової гілки й китового вуса, або простого спіралеподібного дроту, який певним чином надламується і згинається.

Внаслідок «випромінювання землі» жезл у руці радіестезиста починає коливатися, а «лоза» починає робити колоподібні рухи. Ці відхилення та коливання виникають тоді, коли радіестезист проходить над підземними джерелами води чи корисними покладами в землі. Процес, на перший погляд, має вигляд абсолютно науковий.

Так, все так, і маятник коливається й лоза відхиляється, але під дією яких сил? Ще жодний вчений не пояснив нам природу того таємничого «випромінювання землі». Добре було б, коли б тільки землі. Такі ж самі «коливання» показують місцевонаходження корисних копалин на простій географічній карті на відстані тисячі кілометрів від місця сподіваних покладів заліза, вугілля чи води.

Сьогодні маятник використовують для того, щоб знайти підземні водоймища, визначити в них кількість води, її температуру, придатність для вживання в їжу, вміст солей і т.д. Для того, щоб знайти закопані предмети.

Для визначення якості страви, для перевірки здоров'я людей, для діагностики захворювання та призначення ліків — трав, або хімічних препаратів. Для визначення місця під забудову, для вибору добрив та породистих тварин, для визначення кращого місця для висіву того чи іншого насіння. Маятник використовують навіть для визначення статі дитини ще до народження. Він допомагає знайти злодіїв, убивць, людей, що пропали безвісти. З його допомогою промислові мисливці знаходять на карті місце скупчення тварин, призначених для відстрілу. Всю цю допомогу можна дуже легко отримати, користуючись маятником та деякими предметами, що є дотичні до справи: карти, фотографії, рукописи, волосся потерпілих і т.д. Один з найсучасніших радіестезистів писав недавно: «У радіестезії ми практично не знаємо меж для сприйняття (тобто для застосування — ред.)».

Чи не дивне «випромінювання»?

Радіестезист є сьогодні «майстром на всі руки». Він може бути геологом, інженером, хіміком, лікарем, землеробом, детективом, психологом і т.д. Чимало чесних, але легковірних людей, представників вищезгаданих професій, а також навіть деякі священнослужителі впадають у спокусу користування такими пристроями, як маятник та лоза.

Радіестезисти стоять далеко позаду індійських монахів та тібетських свідомих служителів сатани, які здатні

виконувати подібну роботу набагато краще без маятника й без пози, без карт та інших предметів, оскільки вони напевно знають природу цих «коливань» і мають для себе чималу користь від невидимого світу, спілкуючись із можновладцями пітьми, яснобачення та чаклунства.

Люди на сході ще в сиву давнину користувалися маятником або «чарівною обручкою», пошуковою лозою, «чарівною паличикою», як предметами для провіщення і засобом для пошуку води. Приблизно за 2000 років до народження Христа в Китаї було встановлено пам'ятник правителеві Кванг Гсі з «чарівною паличикою» в руці. Напис на пам'ятнику прославляє цого правителя за успіхи, досягнуті з допомогою «чарівної палички». Китайська «геомантія» (провіщення з землі) через так звану «Фунг-Шуй» (вітряна вода) панує й пригноблює ще й сьогодні мільйони китайських громадян у зв'язку з культом предків і створює чималу перешкоду для проповіді християнства. Перед початком будь-яких земляних робіт чи будівництва народ мусить обов'язково спитати поради у «геомантів», щоб не наразитись на конфлікт із духом природи «Фунг-Шуй» та «Драконом» через «земляне випромінювання водяних жил». В протилежному разі накликається біда на всю сім'ю і навіть усю область. Звідси походить сучасна ідолъска хвороба страху перед цим так званим «земляним випромінюванням», яке буцімто, наносить шкоду здоров'ю, якщо

будинок встановлено над такими водяними жилами. Звідси ж прагнення багатьох людей обзавестися спеціальними «екранними приладами» чи «апаратами для нейтралізації випромінювання», які після ретельної перевірки виявляються чистої води шахрайством.

Грецький бог торгівлі Гермес, який по сумісництву виконував ще й обов'язки бога природи та пастухів, а пізніше бога гірських розробок та шукачів скарбів, він же проводив померлих у підземне царство, на тодішніх картинах теж зображався з лозою в руці: «рабдоманціє» — провіщення через лозу. У етрусків та римлян богиня Ютурна також зображалася з лозою в руці, і римські легіонери рознесли по всій Європі ці «прилади передбачення».

Скільки існує людство, лозу застосовували, як засіб спілкування та взаєморозуміння з потойбічним світом та його духами. Особливо часто вона мала застосування з метою провіщення. Тому Бог по-переджав Свій народ від цього в Старому Завіті й об'являв суд: «Погине народ Мій за те, що не має знання... Народ Мій допитується в свого дерева, і об'являє йому його палиця, бо дух блуддійства зводить до блуду, і вони заблудили від Бога свого» (Осії 4:6, 12). Таким чином, запитування лози, як метод провіщення, згідно Біблії, сувро заборонено Богом, оскільки це пов'язано з чаклун-

ством. «Не звертайтесь до духів померлих та ворожбітів, і не доводьте себе до опоганення ними. Я — Господь, Бог ваш!» (Лев. 19:31; 1 Пар. 10:13-14; Іс. 8:19; Мих. 3:7). Отже, за цими «приладами» стоять духи провіщення й демонічні влади, які відповідають людям — саме вони є джерелом так званого «випромінювання». Духи олжі використовують усі засоби для того, щоб впливати на людей, а потім повністю над ними панувати.

Незаперечним фактом є те, що тими ж самими лозою та маятником користуються медіуми-спірити для спілкування з духами померлих та демонічними силами, так само як «столиком», «вертушкою», картами або гороскопом.

Досвідчені радіестезисти самі визнають, що при спірітичному опитуванні маятника через підсвідомість у людину проникають нечисті духи і це може привести до одержимості. Розуміючи природу дії маятника та лози, неважко зрозуміти, чому не всі люди сприйнятливі до так званих коливань і мають «медіумітет» (імунітет проти медіумів), як це встановили й визнають самі радіестезисти. Навпаки, особливих успіхів у праці з лозою та маятником досягають ті, хто до цього свідомо чи несвідомо попав під вплив та опанування оккультних владостей через марновірство, чаклунство, провіщення, магію, гіппотизм,

магнетизм і т.д. Більше того: якщо батьки мали такі зв'язки, то й діти народжуються, в більшості випадків, пов'язані цими силами й мають відповідні «дари» від нечистого.

Серйозні вчені Європи, які піддали радіестезію методичному науковому вивченням, попереджують, що вона не має ніякої наукової основи. Ми не маємо місця для того, аби навести всі численні висновки цих досліджень, наведемо лише узагальнення, зроблене професором А. Жакуеродом (Швейцарія), які він зробив після багаторічного дослідження вищеназваних явищ.

1. Радіестезія видає себе за науку, через це вона намагається стати під захист наукових принципів та наукових працівників.

2. Радіестезія нічого не доказує й не пояснює з точки зору науки — ніяких природних явищ. Вона протистоїть дуже простим, але грунтовним дослідженням, проводячи при цьому нікчемні, майже смішні докази.

3. Радіестезія апелює до віри й свідомості таємничого й надприродного. Таким чином вона має всі ознаки окультної науки й до неї треба ставитися відповідно.

4. Вона сприяє живленню марновірства народу й навіть освічених людей, вона сприяє деградації цивілізації й поверненню до епохи чаклунства.

5. Вона веде до розповсюдження згубної, антиморальної установки, суттю якої є те, що можна без серйозної роботи досягти різноманітних знань. Якщо вона найближчим часом не зникне, як усяке інше марновірство, то завдасть великої шкоди цивілізований моралі.

Свідчення Біблії, історії та науки незаперечно сходяться в цьому до спільногознаменника: дії маятника та пошукової пози спричинені демонічними силами. Про це ж свідчать колишні лозоноси, котрі покаялись і прийшли до Господа. Незважаючи на це, радіестезія набуває у світі все більшого поширення. У багатьох великих містах планети існують цілі об'єднання радіестезистів. У Франції, наприклад, налічується більш як 300 000 радіестезистів. Через це все більше людей виявляється замкненими для дії Святого Духу, вони поступово втягуються в інші види окультних служінь і кінець кінцем отримують повну підготовку для антихристянської світової держави.

Тому вкрай необхідно всім, хто попав під вплив цієї «науки», прямо чи опосередковано, а можливо, під час хвороби, іменем Ісуса Христа від цього відректися й попереджувати інших людей від цієї хитрості сатани та її наслідків.

Кроки до Бога живого

Урок перший

БОГ

Віра в існування Бога є основа будь-якого християнського вчення. Святе Письмо не прагне доводити, що Бог існує, бо воно виходить з того, що Бог є й існував завжди. З Біблії дізнаємся, що є лише єдиний, істинний і живий Бог (5М.4:35; Мк.12:29; 1Тим. 2:5 та ін.).

Бог відкривається через:

- Його Слово, в якому дано людині правду Божу (Пс. 138:2; Ін. 17:17).
- Його справу, що виявила силу Божу та Його могутність у природі (Пс.18:2, 5М.3:24 та ін.). Існування Бога доводиться як нашим власним існуванням, так і існуванням безлічі створінь, які населяють світ і живуть у ньому (Рим.1:20).
- Відчуття існування Бога притаманне людині завжди, на якому б ступені суспільного розвитку вона не знаходилась і це відчуття вона втілює у богошануванні.
- Богошанування на нижчих ступенях розвитку людини зводиться до обожнювання видимих предметів — земних та небесних.
- Всяка розумна людина на кожному кроці бачить сліди рук Творця. Якщо така досить проста машина як годинник не може

скластися якось сама собою, випадково, то що говорити про незрівнянно складніший Всесвіт, де панують такі дивні гармонія й порядок!

«Коли бачу Твої небеса — діло пальців Твоїх, місяця й зорі, що ти встановив,— то що є людина, що ти пам'ятаєш про неї, і син людський, про якого Ти згадуєш? А проте вчинив Ти його мало меншим від Бога, і славою й величчю Ти коронуєш його!» (Пс. 8:4-6).

ДЕЯКІ ПОГЛЯДИ НА РОЗУМІННЯ БОГА

ТЕІЗМ — віра в те, що існує особистий Бог, Який усім керує і Якого людина пізнає через одкровення.

Ми щиро вдячні тим, хто вносить свої пропозиції стосовно підвищення змістовності нашого часопису. Беручи до уваги поради наших читачів, відкриваємо нову рубрику "Кроки до Бога живого". Тут ми будемо давати матеріали для тих, хто тільки наближається до покаяння, або щойно прийнявши водне хрещення, робить перші кроки по шляху Христа.

Ред.

ДЕІЗМ — віра в те, що існує особистий Бог, але Він не втручається ні в долю світу ні в долю людини. Деїсти заперечують існування планів Божих, Його любов до людини і любов людини до Бога.

Вони не приймають богонатхненості Святого Письма.

ПАНТЕІЗМ — відкидає Бога як особистість, стверджуючи, що Бог, це уесь всесвіт, вся природа.

ЕВОЛЮЦІОНІЗМ, або дарвінізм, загалом, визнає існування Бога, але заперечує Його як Творця, й не визнає біблійну оповідь про творіння, стверджуючи, що все існуюче є продуктом безперервного розвитку (еволюції). Умовно визнає Святе Письмо, але заперечує в ньому чудесне, намагаючись пояснити його, як дію законів природи.

СКЕПТИЦІЗМ визнає за дійсне лише те, що можна осягнути органами відчуття.

АТЕІЗМ повністю відкидає наявність вищого розуму й стойт в опозиції до будь-якої релігії.

ЗАПИТАННЯ-ВІДПОВІДЬ

ЗВІДКИ ПОХОДИТЬ БОГ?

Бог не має ні початку, ні кінця.

«Перш ніж постали гори і народалися земля, і всесвіт, від віку до віку Ти — Бог» (Пс. 90:2).

ЧИ МОЖЕМО МИ ПОБАЧИТИ БОГА?

Ні. Бог є невидимий для людського ока.

Бог є «Цар царів і Владика владик, єдиний, що має бессмертя і живе в неприступному світлі, Якого ніхто з людей не бачив і бачити не може» (1 Тим. 6:15).

ЧИ МОЖЕМО МИ СТВОРЮВАТИ ОБРАЗИ АБО КАРТИНИ БОГА, ПЕРЕД ЯКИМИ ПОТІМ БУДЕМО ЧИНІТИ БОГОСЛУЖІННЯ?

Ні, не можемо. Бог — це Дух і Він забороняє створювати й використовувати для поклоніння Свої «зображення».

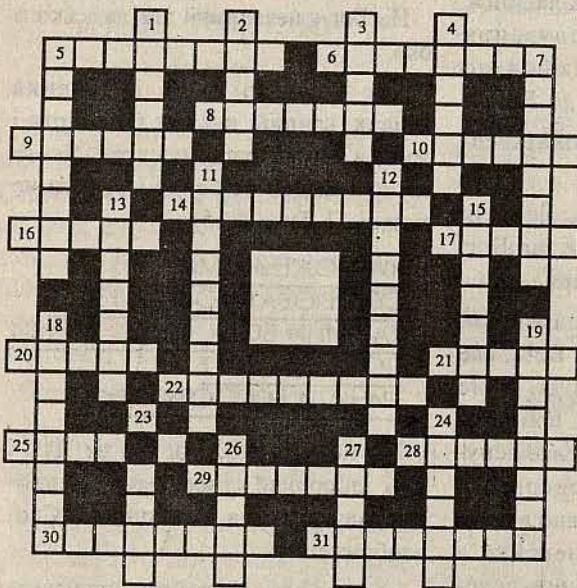
«Бог є Дух і ті, що поклоняються Йому, повинні поклонитися в дусі та істині» (Ін. 4:24).

«Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що у воді, під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я — Господь, Бог твій...» (2 М. 20:4).

ЧИ ЦІКАВИТЬСЯ БОГ ЖИТЯМ КОЖНОЇ ЛЮДИНИ В ЦЬОМУ СВІТІ?

Так, безперечно. І кожний мусить давати Йому звіт за свої справи. «І нема створіння скритого від Нього, але все оголене та відкрите перед очима Його. Йому дамо звіт» (Євр. 4:13).

КРОСВОРД

Скільки є способів вивчення Біблії? Дуже багато. Ось один із них, цікавий і захоплюючий. На запитання кросворда необхідно шукати відповіді в російському перекладі Біблії (канонічній) і заповнювати кросворд російською мовою. Відповіді будуть опубліковані в наступному номері.

ПО ВЕРТИКАЛИ:

1. Один из друзей Иова; 2. Дерево из которого был построен ковчег Ноя; 3. Старший сын Давида; 4. Одно из слов из 32-й главы книги Иова; 5. Сын Гедеона; 7. Дочь Осии; 11. Жена Аарона; 12. Область из которой происходил противник Соломона Азер; 13. Красивое хвойное дерево с благоухающей древесиной; 15. Родственник евангелиста Марка; 18. Израильтянин, в котором нет лукавства; 23. Имя римского наместника в Иудее; 24. Мать Тимофея; 26. Город в Идумее, известный мудростью его жителей; 27. Католическая служба.

ПО ГОРІЗОНТАЛІ:

5. Греческое название ангела безздны; 6. Пророческое имя Иисуса Христа; 8. Имя колодца, о котором уже не спорили; 9. Отец Амона; 10. Муж пророчицы Олдамы; 14. Человек, которого ап. Павел предал сатане; 16. Остров, на котором ап. Павел был после кораблекрушения; 17. Один из братьев Давида; 19. Человек, играющий на музыкальном инструменте; 20. Самое распространенное женское имя в Библии. 21. Священник, сын Аарона; 22. Вид церковного христианского наказания; 25. Город, в котором родился пророк Иеремия; 28. Одно из слов из христианского псалма «Как овечку Паstryръ сильный»; 29. Хананейское племя, жившее в Иевусе; 30. Большое водное чудовище, упоминаемое в Библии; 31. Христианин в Риме, которого приветствует ап. Павел.

Кросворд склав Володимир ПРИТ

ХРОНІКА СОЮЗНОГО ЖИТЯ

• 19 квітня 1994 р., м. Рівне.

Урочистим богослужінням у молитовному будинку церкви «Молодіжна» почався IV з'їзд християн віри євангельської України. Присутні були 342 делегати — представники всіх церковних громад України, та 20 осіб гостей з Чехії, Польщі, Бельгії, Росії, ФРН.

З'їзд відкрив молитвою старший пресвітер по Рівненській області Єпископ МУЛЯРЧУК М.А. До складу президії увійшло 10 осіб: БІЛАС Р.І., МЕЛЬНИК М.А., ПРОХОР В.С., ЛИМОНЧЕНКО В.О., ПИЛИПІВ Є.І., ОЗЕРУГА В.І., КАМІНСЬКИЙ М.М., ЖУКОВСЬКИЙ А.В., ГОРОБЕЦЬ І.П., ПАПРОЦЬКИЙ Ф.Г. Порядок денний було затверджено такий:

1. Звіт Голови Союзу Єпископа МЕЛЬНИКА М.А.

2. Звіт ревізійної комісії (голова РК ЖУКОВСЬКИЙ А.В.).

3. Вироблення й затвердження структури Союзу ХВЄП України.

4. Вибори Голови Союзу.

5. Вибори Секретаря Союзу.

6. Затвердження Основ віровчення.

Прийняли подячного листа Президентові України. З привітальним словом виступив представник Президента у Рівненській області пан ВОЛОЩУК. Від імені Об'єднаного Союзу ХВЄ до з'їзду звернувся його Голова, Єпископ БІЛАС Р.І. Ось головна думка його виступу. Перебуваючи на землі, Господь наш Ісус Христос сказав: «Якщо любите Мене, то виконуйте заповіді Мої» (Ін. 14:15). Наше братство дійшло до цього місяця єдиним ходом, нікого не згубивши на шляху по нашій віні. З нами був Той, Хто є найсильніший. Він допоміг нам. Ми нічого не мали, крім Ісуса Христа. Був час, коли все наше союзне майно розміщалося в

одній невеличкій кімнатці. Він допомагав нам у всьому.

Зі звітною доповіддю виступив Голова СХВЄ України МЕЛЬНИК М.А. Він оглянув неплегкий шлях, пройдений Союзом за збіглій період, дав характеристику праці окремих церков України та накреслив перспективу на майбутнє.

Представник Асамблей Божої Роберт МЯКІШ подякував за запрошення і привітав присутніх. Гість із Сполучених Штатів звернув увагу присутніх на два місяці у Слові Божім (Мк. 16:15-20 та Єср. 12:1-2), де йдеться про нечисте серце людини і вказав на Голгофський хрест та кров Ісуса Христа, як на засіб для очищення серця. Адже лише чисті серцем Бога побачать.

З'їзд оцінив роботу Правління Союзу та його Голови, давши оцінку «добре».

Відзвітував Голова РК ЖУКОВСЬКИЙ А.В. Брат висловив також побажання, щоб церковні громади від нерегулярних пожертвувань скоріше переходили на десятину. З'їзд підтримав брата ЖУКОВСЬКОГО А.В.

В обговоренні обох звітів взяло участь більше 20 делегатів. Також обговорили існуючу структуру СХВЄП України, яку затвердили у слідуючому складі:

1. Голова Союзу — в подальшому Єпископ України.

2. Секретар Союзу — Єпископ на рівних з Головою Союзу духовних правах. В коло обов'язків Секретаря буде входити нагляд за відділами Союзу.

Голова Союзу віднині буде відповідати за всю духовну роботу в церквах України, надаватиме допомогу обласним Радам та старшим пресвітерам у вирішенні духовних та господарських справ, які сприяють єдності церков нашого братства.

Зформовано слідуючі відділи:

1. Відділ євангелізації (завідуючий ЛИМОНЧЕНКО В.О.).

- Відділ освіти (завідуючий ПРОХОР В.С.).
- Відділ молоді (завідуючий ПИЛІПІВ Є.І.).
- Жіночий відділ (завідуюча БЕСАРАБОВА В.М.).
- Відділ преси та друку (завідуючий ПРИТ В.П.).

Правлінню надано право за потребою формувати й інші відділи. Завідуючий відділом буде мати духовний сан пресвітера.

На місце Голови Союзу було висунуто дві особи: МЕЛЬНИКА М.А. та БІЛАСА Р.І. Брат БІЛАС звернувся до делегатів з проханням надати можливість обом кандидатам працювати разом. З'їзд задовільнив це прохання, відповідно проголосувавши: ЗА — 331 делегат, ПРОТИ — 1 делегат, УТРИМАЛОСЬ — 10 делегатів. Отже віднині керівна ланка Союзу функціонуватиме в такому складі:

Голова СХВЄП України — МЕЛЬНИК М.А.

Секретар СХВЄП України — БІЛАС Р.І.
Перед голосуванням було наголошено

на тому, що МЕЛЬНИК М.А. та БІЛАС Р.І. у духовних питаннях є рівні. Заступники з духовних питань: ПАПРОЦЬКИЙ Ф.Г. та МАЛЬСЬКИЙ Б.О.

Заступники Голови Союзу відповідальні за відділи: ПРОХОР В.С., ЛИМОНЧЕНКО В.О., ПИЛІПІВ Є.І. До складу Правління Союзу увійшло 11 осіб: МЕЛЬНИК М.А., БІЛАС Р.І., ПАПРОЦЬКИЙ Ф.Г., МАЛЬСЬКИЙ Б.О., ПРОХОР В.С., ЛИМОНЧЕНКО В.О., ВЕРЕМЧУК С.В., КАМІНСЬКИЙ М.М., МУЛЯРЧУК М.А., ОЗЕРУГА В.І., ПИЛІПІВ Є.І.

В Раду Союзу входять усі старші пресвітери областей, а також брати СИНЮК М.П., ОЗЕРУГА С.В., ЯНЮК П.Д. В ревізійну комісію обрано: ЖУКОВСЬКОГО А.В. (Голова), ЯНЮКА П.Д., ПРИТА В.П. Відповідальним за зовнішню місію обрано СИНЮКА М.П.

З'їзд одностайно затвердив остаточний проект Віровчення, а також деякі пункти, що доповнюють Статут СХВЄП України. Заключне слово взяв Голова Союзу Епископ МЕЛЬНИК М.А.

ВІРНИЙ СПАСИТЕЛЮ МІЙ

Сердечно
Affettuoso

Народна мелодія

- Вірний Спаси-те-лю мій, Ти є найкра-щий мій Друг.
- В світі дale-ко я був, Грішний, неправдо-ю жив,
- Пісню про ласку Твою В серце мо - є Ти все - ли!

Я все То - бі від - да - ю: да - ю, Сер-це, любов і красу
Ти ж ме - не, Бо-же, лю - бив, лю - бив, Кров'ю гріхи всі омив
Дай си - ли хрест свій нести, нес - ти, Вір-ним То - бі буть завжди

НАШІ ОГОЛОШЕННЯ

Той, хто ще не отримав

НАЙКРАЩИЙ В УКРАЇНІ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ СІМЕЙНОГО ЧИТАННЯ «БЛАГОВІСНИК»

може отримати його, надіславши поштову картку (открытку), або листа на адресу:

252115, УКРАЇНА, м. Київ, вул. Онискевича 3,
«Благовісник», КОТОВСЬКОМУ Віктору Пилиповичу.

ЩОЙНО ВИЙШЛИ ІЗ ДРУКУ:

Дві нові книжки поезій відомого християнського поета Сергія РАЧИНЦЯ «Час молитви» та «Пізний дощ». Бажаючі отримати ці та інші книжки поета можуть написати на адресу:

265100, УКРАЇНА, Рівненська обл., Дубно,
вул. Грушевського 158, кв. 61,
РАЧИНЦЕВІ Сергію Порфировичу

Книжка-свідоцтво Євгенії ПОЛІЩУК «Чудо Боже в Україні». Пишіть на адресу:

252115, УКРАЇНА, Київ, вул. Онискевича 3,
«Жива надія»

«Бюллєтень международного тюремного братства». Це нове видання, мета якого «расказать о безграничной Божьей любви, которая спасает грешников на всяком месте, о том, как эта любовь преображает человеческие души». Часопис разрахований на тих, хто перебуває в ув'язненні, проповідує Слово Боже в місцях позбавлення волі та всіх зацікавлених осіб.

Отримати видання можна, надіславши своє прохання на адресу:

266028, УКРАЇНА, Рівне, а/с 328
християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Що таке освячення? Для чого воно потрібне? Яка його роль у житті християнина? На ці та інші запитання вам дасть відповідь книга «Об освященні». Запити можна надсилати на адресу:

266000, УКРАЇНА, Рівне, головпоштamt, а/с 77